

la Pilastra

Núm. 30

Abril del 2008

8

III Jornades Musicals, un esclat d'alegria i emocions

12

Fira de l'Embotit 2008

18

L'illa de la Pilastra, un espai d'alt valor ecològic

20

L'escola du a terme el taller «Fruites, i tant!»

EDITA: Ajuntament de Bescanó

2.000 exemplars

Telefons d'interès

> Ajuntament

..... www.bescano.cat
 Oficines Municipals 972 440 005
 Fax 972 442 702
 Recaptació 872 081 791

> Piscines 972 442 868

> Consultori Mèdic 972 442 570

> Farmàcia 972 440 059

> Escola Pública 972 440 228

> Llar d'Infants Bescanó Nins 972 440 363

> Biblioteca 972 440 720

> Casal d'Avis 972 440 779

> Mossos d'Esquadra 088

> Creu Roja 972 222 222

> Bombers 085

> Hospital Dr. Josep Trueta 972 940 200

> Parròquies

Sant Llorenç de Bescanó 972 440 281

Sant Andreu d'Estanyol 972 440 281

Sant Pere de Montfullà 972 238 189

Sant Mateu de Vilanna 972 420 807

> Local de Joventut 635 710 098

..... www.la-torre.es

Horaris d'autobús

> Direcció GIRONA-OLOT (sortides des de Bescanó)

Feiners: 7.15 / 9.45 / 11.45 / 13.30 / 16.00
 Dissabtes feiners (fins a Amer): 7.15 / 9.30 / 13.30
 Dissabtes i festius: 11.45
 Diumenges i festius (fins a Anglès): 15.45
 Diari: 17.45 / 19.15 (fins a Amer) / 20.45

> Direcció OLOT-GIRONA (arribades a Bescanó)

Feiners: 7.10 / 8.20 / 13.05 / 18.50
 Dissabtes feiners: 8.20 / 10.20
 Diari: 10.20 / 15.10 / 16.05 / 20.05

LA PILASTRA NO COMPARTeix NECESSÀRIAMENT LES OPINIONS EXPRESSADES EN ELS ARTICLES SIGNATS.

LA PILASTRA AUTORITZA LA REPRODUCCIÓ DELS ARTICLES SEMPRE QUE SE N'INDIQUI LA PROCEDÈNCIA

> Les dades 3

> Poble en viu 3-12

> Xerrada sobre el càncer de còlon

> Racó de poesia

> Contes a la Biblioteca

> El Club Patinatge Bescanó, als campionats d'Espanya

> El CE Bescanó, més internacional que mai

> A tot gas!...

> Bescanonines a París

> Presentació del llibre «Fruites, sí!»

> Associació de Gent Gran

> Carnestoltes a Bescanó

> Casal d'Avis

> L'IES Vallvera estrena nou edifici

> III Jornades Musicals, un esclat d'alegria i emocions

> Sala de Joventut La Torre

> Can Pol de Montfullà és un dels escenaris d'un relat en

què l'exili dels escriptors catalans és el protagonista

> Clara Banet va ser la pianista en el concert del Cor de la

UdG per celebrar el 10è aniversari

> Marxa Popular Xafa-rocs a Trullars

> Dansa del ventre a Estanyol

> Tennis a l'estiu

> La solidaritat de Bescanó

> XIII Fira de l'Embotit

> Informació municipal 13-15

> Millores a Estanyol

> L'Ajuntament i la Fundació Ramon Noguera

> Residus

> Festes locals 2008

> Ajudem a fer que la sequera no empitjori!

> La recollida de gossos i gats abandonats

> 4.678 visites a la Biblioteca

> El Wi-Fi arriba a Bescanó

> Els grups polítics parlen 16-17

> La nostra gent gran

> La nostra Estació sempre ha estat salvada

> Urbanisme a Bescanó

> A fons 18-19

> L'illa de la Pilastra, un espai d'alt valor ecològic

> Bescanó petit 20-21

> A la Ludoteca treballem esports i tradicions

> Fruites, i tant!

> Els petits ens seguim divertint

> Medi ambient 22

> Meteorologia 23

> L'entrevista 24-25

Carles Arbat: Il·lustracions d'ensomni

> Per camins i corriols 26

> Un cop d'ull a Bescanó 27

EDITA: Ajuntament de Bescanó

CONSELL DE REDACCIÓ: Mei Ferrer i Costa, Susanna Oliveira, Andreu Pulido, M. Àngels Roca, Neus Salvadó i Rosa Torrijos. COL·LABORADORS: Pilar Bayé, Andreu Batallé, Vicky Blanco, Eugeni Domingo.

FOTOGRAFIA: Pere Magrià i Ester Rubirola.

DISSENY I MAQUETACIÓ: Juglans Disseny (www.juglansdisseny.com).

IMPRESSIÓ: Serveis d'Imatge Bescanó. DIPÒSIT LEGAL: GI-1260-96

AMB EL SUPORT DE:

Diputació de Girona

LES DADES

Per Pilar Bayé

Els cognoms de Bescanó

Si vas pels carrers de Bescanó i veus un conegut i crides: «Soler!», tindràs sort i segurament es girarà, ja que és el cognom més comú del poble; si, al contrari, l'amic que busques es diu Cabarrocas, ho tindràs més difícil, perquè només n'hi ha un.

Cognoms més habituals dels bescanonins

Soler... 53 (Solé 10)	Boada..... 27	Tarrés..... 17	Casas..... 13	Quintana..... 11
López..... 56	Prats... 8 (Prat 19)	Quiñones..... 17	Busquets..... 13	Planas..... 11
García..... 53	Alsina..... 26	Gómez..... 17	Xifra..... 12	Feliu..... 11
Pérez..... 41	Sala..... 25	Noguer 13 (Nogué 3)	Ros..... 12	Ortega..... 10
Sánchez..... 35	Romero..... 25	Porcell..... 16	Rigau..... 12	Mora..... 10
Puig..... 35	Rodríguez..... 24	Bataller 8 (Batallé 7)	Pulido..... 12	Masó..... 10
Font..... 34	Vidal..... 23	Ventura..... 15	Pujadas..... 12	Llach..... 10
Serra..... 33	Hernández..... 23	Torres..... 15	Moner..... 12	Jaime..... 10
Gironès..... 32	Martín..... 22	Sureda..... 15	Gil..... 12	Oliveras..... 10
Vila..... 31	Coll..... 22	Delgado..... 15	Esteve..... 12	Ramos..... 10
Martínez..... 31	Collell..... 20	Costa..... 15	Aymerich..... 12	Roura..... 10
Bosch..... 30	Serrat..... 19	Torrent..... 14	Angelats..... 12	Simon..... 10
Serrano..... 28	Ruiz..... 19	Malagelada..... 14	Soy..... 11	Rubirola..... 10
Jiménez..... 28	Duran..... 19	Trias..... 13	Roca..... 11	Salavedra..... 10
Fernández..... 28	Rovira..... 18	Serarols..... 13	Robledillo..... 11	Vendrell..... 10
González..... 27	Rosell 12 (Rossell 6)	Sabench..... 13	Ribas..... 11	Verdaguer..... 10
Ferrer..... 27	Carreras..... 18	Montalban..... 13	Reig..... 11	Crous..... 10

Xerrada sobre el càncer de còlon

El dijous 3 d'abril va tenir lloc a Bescanó la xerrada col·loqui «El tractament del càncer amb cirurgia»

L'acte, al qual van assistir unes 40 persones, va ser presentat pel Dr. Carlos de Mendoza i la Dra. Mònica Ibáñez, metges de família del CAP de Bescanó.

El Dr. Joan Martí, metge cirurgià de l'hospital Santa Caterina de Salt, va parlar principalment del càncer de còlon, el seu procés des del diagnòstic fins a l'operació, i els avenços en el seu tractament, fent referència a la quimioteràpia i a la radioteràpia.

Seguidament, el Sr. Eduard Morales, advocat de l'Institut d'Assistència Sanitària (IAS), va completar la xerrada parlant-nos del dret del pacient oncològic a la informació de la malaltia i del seu tractament.

La xerrada es va centrar en els drets del malalt.
FOTO: M. Àngels Vilaplana

Cal recordar que la Fundació Oncològica de Girona - Lliga Catalana d'Ajuda al Malalt de Càncer ofereix servei de drenatge per millorar la mobilitat i la qualitat de vida del malalt de càncer, donant també suport a la família del malalt.

Un racó de poesia

L'abril cau d'un fil

Sóc flor de primavera simple, aquest any que ens desborda la colma de pluja; sens falta preguem a Déu per tal de donar-nos vida en forma d'aigua.

El sol és el nostre consol

L'escalfor ens fa ressò que som primavera, vigilància amb el sol, ens cal posar crema protectora pel sol, fem cas sense plorar o ens farà patir sense parar.

La petita puntaire
M. Àngels Serra i Vendrell

Contes a la Biblioteca

Per la bibliotecària

Aquests primers mesos de l'any la biblioteca ha estat molt visitada. Aquest increment d'usuaris s'ha notat sobretot els divendres, que és quan s'expliquen contes. Aquest any, a petició d'alguns usuaris, vam decidir començar la temporada de contes més aviat que altres anys, al mes de febrer. L'encarregada d'encetar aquestes sessions va ser la Judit Jodar amb *Contes amb maquillatges*. Va ser un bon començament, ja que hi va haver una gran aflluència de públic, unes 70 persones entre nens i adults, i la biblioteca infantil va quedar petita; per això, si cal, els divendres en què l'aforament ho requereixi es canviarà el lloc i es farà la sessió a la biblioteca gran.

El 7 de març va venir el grup Va de Contes, que ens va portar els seus *Contes de temporada: la primavera*. El 28 de març va tocar un *Conte musical* amb el grup Capsa de Música, amb què els més petits van gaudir de veritat. Després els van seguir *Ara ho embolicarem tot!*, amb l'Embolie de Somnis, el dia 11 d'abril, i el darrer, el 25 d'abril, *Contes de per riure*, amb Va de Contes.

Aquestes activitats tenen per finalitat donar a conèixer la biblioteca i augmentar el plaer per la lectura. De mica en mica sembla que s'està aconseguint, ja que cada vegada són més les persones que segueixen aquestes sessions.

Estem realitzant una enquesta per saber què necessiten els bescanonins que es faci a la seva biblioteca, quins llibres els agradaria que tinguéssim, quina bibliografia creuen que cal millorar, si falten DVD o CD, etcètera, tot això per poder donar un servei millor i més personalitzat.

També cal destacar l'augment de la utilització de les noves tecnologies: els nostres ordinadors gairebé sempre estan actius. Properament ampliarem les prestacions de la biblioteca posant una zona Wi-Fi, és a dir que qualsevol persona podrà anar a la biblioteca amb el seu ordinador i podrà gaudir d'internet.

AGENDA:

- **9 de maig** *Contes de per riure* amb Va de Contes
- **23 de maig** *Conte musical* amb el grup Capsa de Música.

El Club Patinatge Bescanó, als campionats d'Espanya

Al gener, l'espectacle *Pols negra* de les nostres patinadores ens va portar de nou als campionats d'Espanya de Grups de Xou Grans.

El dia 16 de febrer, a Vilanova i la Geltrú, el CP Bescanó es va classificar en la 5a posició en el campionat de Catalunya i va obtenir així el passaport per participar en el campionat d'Espanya, essent, com en el provincial, el segon club de la territorial de Girona.

El CE Bescanó, més internacional que mai

El Club Esportiu Bescanó està de sort, ja que per Setmana Santa vam participar per primera vegada en un esdeveniment internacional. Vam prendre part en el Mediterráneo Internacional Cup (MIC 2008), també anomenat mundialet de clubs de futbol, en el qual van participar els millors equips d'àmbit mundial: les seleccions del Brasil i Mèxic, els equips del FC Barcelona, el RCD Espanyol, el Reial Madrid, l'Arsenal, el Manchester United i l'Ajax, i molts altres equips d'àmbit internacional. El CE Bescanó hi va competir en la categoria de juvenil.

Ens vam enfrontar a dos grans equips de primer nivell: a setzens de final, contra la selecció de Mèxic (campiona del torneig de la categoria juvenil) –d'aquest equip hem de remarcar la seva qualitat tècnica, i hem de destacar el seu jugador Jonatan Dos Santos, germà del jugador del FC Barcelona Giovanni Dos Santos–, i a quarts de final ens vam creuar amb l'Ajax d'Amsterdam.

La nostra participació va tenir els resultats següents:

Setzens de final: CE Bescanó, 2 - Sils CF, 1 / Selecció Mèxic, 5 - CE Bescanó, 0 / Sta. Teresa Oviedo, 1 - CE Bescanó, 2

Vuitens de final: CE Bescanó, 1 - UD Cassà, 0

Quarts de final: Ajax d'Amsterdam, 1 - CE Bescanó, 0

Volem fer esment de la gran quantitat de seguidors del Bescanó que es van desplaçar, tant a la seu de Santa Coloma de Farners com a Cassà de la Selva, per animar el nostre equip, cosa que tots els jugadors i la junta del Club agraiem.

Per Joan Ferrer i Vilaplana

Partit entre la Selecció Mexicana- C.E.Bescanó.

A dalt: Josep Gironès (delegat), Agustí García, Gerard Gironès, Oriol Badia, Toni Rivas, Uriel Sánchez, Xavi Quinones, Izan Fernández, Jonathan Borrego, Daniel Hidalgo, Cristian Ventura. A baix: Josep Hernández (entrenador), David Aguilera, Sergi Oliveras, Carles Álvarez, Àlex Marzo, David Farrarons, Carles Recasens i Gerard López.

Cursa de ral·lis i activitats que es van fer a l'exterior.
FOTOS: Ester Rubirola

... A tot gas!

El 6è Memorial X.M.D. de Ral·li Slot de Bescanó va reunir els campions i subcampions d'Espanya de l'especialitat

Els dies 25, 26 i 27 de gener, Bescanó va acollir, per segona vegada consecutiva, el 6è Memorial X.M.D. de Ral·li Slot. Una cursa que s'ha convertit en una de les més importants de la comunitat catalana, ja que hi participen pilots importants provinents de diferents punts de Catalunya i de l'Estat espanyol, entre els quals hi ha els campions i subcampions d'Espanya en diferents modalitats: Dani Solar, Vallejo, Marc Blázquez, Zurita, Orriols i Forés.

La cursa, que va tenir lloc al Polivalent de Bescanó, va constar de 3 eta-

pes per als participants inscrits. La prova va tenir una durada de 3 dies. La primera sessió va ser el divendres, des de les 20:30 h. La segona, el dissabte des de les 9 h i a la tarda a partir de les 15:30 h. En aquestes jornades s'havien de completar els mateixos trams i el mateix nombre de voltes, amb l'objectiu de vèncer i arribar a l'esperada final, que es va dur a terme el diumenge a partir de les 9 h.

A més de la cursa, es van celebrar activitats paral·leles: des de gimcanes en cotxe i mercats on es podien

trobar relíquies de l'*slot*, fins a exhibicions i demostracions dels millors clubs.

Tot i que l'essència d'aquesta trobada és acostar el món del ral·li a tothom i compartir un bon dia, l'objectiu va més enllà. L'acte se celebra per retre homenatge als tres companys de l'escuderia X.M.D. Racing, Xavier Rodríguez, Miquel Castanyer i Dolors Formatger, que van morir víctimes d'un accident de trànsit a l'eix transversal el 27 de gener del 2002, quan tornaven d'una cursa de *slot* a Vic.

Bescanonines a París

Dia Internacional de la Dona Treballadora

Per quart any consecutiu, tot un reguitzell de dones amb una bufanda blanca van agafar un avió des de l'aeroport gironí per anar a passar el dia a París i celebrar d'aquesta manera el Dia de la Dona Treballadora. El dia 2 de març, 72 dones van ocupar 2 autobusos i van escoltar les explicacions dels dos guies mentre passejaven per la ciutat de *l'amour*. Al cap d'una setmana, el dia 9 de març, 130 dones més les van seguir, i aquesta vegada van omplir tres autobusos. Aquesta excursió maratoniana d'un dia a París l'han realitzat durant tres anys, i en una ocasió el seu destí va ser Milà; ara, però, estan pensant de canviar de ciutat, encara que de moment no ens volen avançar quina serà la pròxima que albergarà més de dues-centes bescanonines i gironines.

Presentació del llibre «Fruites, sí!»

Un moment de la presentació del llibre.

Més de 200 persones van assistir a l'acte de presentació del llibre de Pep Nogué i Anna Roura «Fruites, sí!», el dia 12 d'abril, al CEIP Doctor Sobrequés

La llarga trajectòria de Pep Nogué com a cuiner, escriptor i col·laborador del programa *Tapias variades* de Catalunya Ràdio i de la revista gastronòmica *Descobrir cuina*, li han permès escriure un llibre entenedor i pràctic en que tant nens com grans reflexionaran sobre la importància del consum de fruita en el context d'una dieta equilibrada, apreciant-ne els beneficis per a la salut.

Aquest llibre va servir de fil conductor per als tallers que es van realitzar a l'escola de Bescanó amb l'objectiu d'acostar els infants a la fruita i a consumir-la en detriment d'altres aliments no tan saludables, i en que els nens van aprendre diferents maneres de preparar la fruita.

En aquest acte hi va col·laborar l'Ajuntament de Bescanó, tant en l'organització com en la seva difusió. La compra de 30 exemplars del llibre *Fruites, sí!*, que restaran a l'escola, i una subvenció per poder tirar endavant aquests tallers, també han estat aportacions de l'ens municipal.

Associació Gent Gran de Bescanó

Excursions, xerrades sobre la salut i un nou programa d'aprenentatge en els tallers

L'Associació de Gent Gran de Bescanó hem començat bé l'any, amb una programació que inclou excursions, xerrades sobre la salut i un nou programa d'aprenentatge en els tallers.

Al mes de gener vam anar a la tradicional festa dels Tres Tombs de Caldes de Montbui. Aquesta festa consta d'un llarg recorregut pel poble de carros, carretons, carretes i antigues carretelles i cavalls. Vam gaudir d'un bon dinar a Vallirana i a la tarda vam tenir temps per passejar pel Maremàgnun de Barcelona.

Al mes de febrer vam visitar el monestir de Sant Joan de les Abadesses, molt lligat a la història de Catalunya. Després de dinar a Sant Pau de Segúries, vam fer una passejada per Besalú.

Al casal ja s'estan fent unes xerrades molt interessants sobre la salut, i tenim programats nous tallers de l'art dels vitralls i la pintura.

Carnestoltes a Bescanó

Spidermans, fades, princeses, personatges *manga*, bombers, papallones o un Tetra-brick... Per carnaval, tot s'hi val... I és que el dissabte 9 de febrer es van poder veure pels carrers del poble tot un seguit de personatges i carrosses que desfilaven cap a la Sala Polivalent per participar en el concurs de disfresses i poder assaborir la xocolata desfesta que els organitzadors havien preparat. Els guanyadors:

- Categoria d'individual, amb la disfressa de cub de Rubik: Meritxell Señe.
- Categoria de parelles, vestits de contenidors de reciclatge: Arnau i Pau Rubirola
- Categoria de comparsa: Roger Malagelada, Oriol Puig, Narcís Fajula, Arnau i Jordi Lladó, imitant una de les escenes de la pel·lícula *Grease...*, amb ball i tot!

Casal d'Avis

Per la junta del C.A.

Des del Casal d'Avis podem dir que estem preparant una excursió a Polònia a la qual s'hi ha apuntat un gran nombre de persones. Serà un viatge de 7 o 8 dies que es farà a principis de juny.

També, com ja s'ha fet els últims anys, tornarem a anar a Anglaterra al mes d'agost, i també dins l'apartat de sortides, a la tardor anirem a Madrid amb l'AVE.

Viatges a part, les activitats segueixen a bon ritme: actualment s'està fent un taller de memòria, al qual assisteixen unes 20 persones, i cada dijous anem a la piscina de Salt a fer aiguagim.

El dia 12 de març es va fer l'assemblea general del Casal, en què es va llegir la memòria de les activitats de l'any passat, les d'enguany i es va presentar a tots els socis assistents l'estat de comptes.

AGENDA:

Tots els DIMARTS, de 2/4 de 5 a 2/4 de 7 de la tarda, **Curs de tall i confecció.**

De 2/4 de 7 a 2/4 de 8 de la tarda, **Curs de català.**

Tots els DIMECRES, **Taller de memòria.**

Tots els DIJOUS, de 4 a 7 de la tarda, **Curs de puntes de coixí o boixets**, amb la professora Enrica Aguila.

Cada PRIMER DIMECRES DE MES **anem al cinema:** un autocar ens recull a Bescanó i ens porta a Girona, i després de la pel·lícula ens recull a Girona i ens torna a Bescanó.

Un cop al mes fem una tarda de BINGO, una tarda de BALL... i un BERENAR, sempre amb música en directe.

I a més, estem preparant una excursió a Barcelona per visitar el Parlament de Catalunya, el Museu d'Història de Catalunya i al vespre anar al teatre a veure el *Enfermo imaginario* de Paco Moran.

L'IES Vallvera estrena nou edifici

Per Josep M. Rodríguez
Director de l'IES Vallvera

Per fi l'IES Vallvera ha estrenat edifici. Finalment s'ha fet realitat una reivindicació que es va iniciar fa set anys

El dia 25 de març es van començar les classes al nou IES Vallvera, fent realitat una reivindicació de set llargs anys.

El nou edifici constitueix un avenç significatiu a l'hora de millorar les condicions de treball per als estudiants i els professors. L'edifici s'ha adaptat a les necessitats específiques de l'institut: aula polivalent, informatització de les aules, multimèdia a les aules, taller de bicicletes i de ceràmica...

Els alumnes i professors esperàvem amb impaciència aquest moment perquè l'antic institut havia quedat petit. Darrerament l'institut ha ampliat l'oferta d'estudis postobligatoris, de manera que l'IES Vallvera podrà oferir els cicles de Serveis a la Comunitat (Educació infantil, Atenció socio sanitària i Animació socio-cultural) a més dels cicles d'Administratiu.

L'espai on s'ha construït el nou insti-

tut és molt privilegiat, perquè està situat al costat de les hortes de Salt i a prop del pla dels Socs, la qual cosa permet disposar de la tranquil·litat necessària per treballar i per aprofitar els recursos naturals. A més, és al costat de la factoria cultural Coma-Cros, i això possibilita la utilització d'uns equipaments extraordinaris. Els estudis universitaris d'audiovisuals, la biblioteca i el Centre d'Arts Escèniques, a part d'altres equipaments, seran un complement de primer ordre per poder oferir en un futur els estudis d'Imatge i so. A tot plegat hi hem d'afegir que tenim les instal·lacions de les Guixeres –pistes de tennis i camp de futbol– a la nostra disposició.

Per tot plegat ens sentim molt satisfets del canvi i estem molt il·lusionats per oferir una educació de qualitat als nois i noies de Salt i Bescanó.

Gospel Viu!

Més de cent persones van participar al taller de «gospel» i van poder cantar davant d'un públic molt nombrós i entusiasmat

El segon cap de setmana va tenir lloc el taller de *gospel*, que va despertar passions tant en els que ja hi havien participat l'any passat com en les persones que per primera vegada s'endinsaven en «una cosa que no sabien gaire bé què era però que els havien dit que s'ho passaven molt bé i que en Moisès era únic i singular».

Les 118 persones que van assajar durant tres hores van tenir el seu premi diumenge: cantar davant de 600 persones, sent els teloners de Gospel Viu! Així, temes com ara *Every time i feel the spirit, Glorious kingdom, Steal away i Take me back* es van sentir amb les veus emocionades d'aquells que al principi del taller pensaven: «Ben bé no sé què hi faig, aquí!»

Gospel Viu!, en col·laboració amb l'Orquestra de Cambra de l'Empordà, ens van delectar gairebé dues hores amb *The Gospel Xperience in Symphony*, en què Moisès Sala i la seva coral van encomanar alegria, entusiasme i passió a tots els assistents.

Els resultats es poden veure en algunes de les experiències descrites a la web de Gospel Viu!:

«Venir a Bescanó ja és per a nosaltres un fet important, ja que moltíssimes amistats de joventut hi resideixen ara. Hi havia gent de tot arreu! Jo feia broma perquè tenia el senyor alcalde al costat i els deia a la família que era a la zona VIP :)»

«Reconec que hi havia moments que em costava cantar... tenia un nus d'emoció difícil d'explicar... En 3 minuts que ja estava movent els meus 110 kilos»

«Felicitats a tots els que ens van fer vibrar com molt poques vegades hem fet»

III Jornades Musicals, un esclat d'

Les Jornades Musicals de Bescanó es consoliden amb la participació de més de 200 persones en els tallers

En el decurs de dos caps de setmana vam poder gaudir no només escoltant música sinó participant en una infinitat d'activitats que, dividides per edats, ens fan entrar en aquest món musical d'una manera molt engrescadora.

El primer cap de setmana d'aquestes jornades va començar el dissabte 29 de març. Adreçats sobretot a la població infantil i juvenil, es va fer el taller infantil, el taller de cant i el taller de percussió. A les 9 del matí van començar a arribar els més de 70 participants a l'escola i de mica en mica la Gemma, la Maria, en Sam, el Riad, la Nuri, la Carme Villodre i la Carme Anglada van anar situant cadascun dels inscrits al seu àmbit musical. Tres hores i poc d'assaig dins un ambient distès i sobretot engrescador. Els resultats es van veure a la tarda amb la posada en escena al Polivalent del que s'havia treballat al matí. Cares d'alegria i d'entusiasme entre els nens i els professors, però també entre el públic assistent, que va avaluar amb molt bona nota els resultats. El taller de percussió, amb 12 participants entre joves i adults, val a dir que va despertar vertaderes passions entre la població adulta de la sala, que ja ha demanat de participar-hi en pròximes edicions.

El diumenge al migdia l'espai musical va ser per a la coral infantil de Bescanó i els alumnes de l'Aula de Bescanó de l'Escola de Música del Gironès. Sota la direcció de la Cati Riera, més de trenta nens i nenes van posar en escena la cantata *Els Naps-de-nap salven el món*, amb uns resultats molt interessants i engrescadors. Abans de la intervenció local, el grup de guitarres dels alumnes de l'Escola de Música del Gironès, sota la direcció de l'Euquen, van interpretar un breu concert de cinc peces que va arrencar els aplaudiments del públic. Aquesta actuació és una mostra de la trajectòria que poden seguir els nostres alumnes en poc temps.

Les persones que hi vam ser presents, el que es va sentir i respirar en la posada en escena de les activitats musicals ho podríem resumir de diverses maneres, però hi ha dues paraules que ho poden sintetitzar: alegria i il·lusió i, al seu voltant, emocions, sensacions, descoberta d'un món musical divers i diversificat en les persones, però també en les metodologies, en les tècniques, en l'oferta, en el temps. Tot plegat amb un únic objectiu: gaudir amb la música i viure la música!

Diferents imatges de les jornades i del concert de *gospel*.
FOTOS: Josep Delgado, Queralt Descayre i Jordi Ribas.

Alegria i emocions

Cursos de fotografia i seguretat viària per als joves, alguns dels projectes de La Torre

Per *Jaume Coca*

La Torre una vegada més ha organitzat un munt d'activitats, com ara un curset d'escalada, una cursa ciclista i un cursa per carretera que feia més de 20 anys que no es corria a Bescanó

La Torre ha organitzat diferents activitats aquest primer trimestre de l'any. Així, es va fer un curset d'escalada i les curses ciclistes del dia 10 de febrer del II GP de Bescanó, puntuable per al campionat de la Selva, amb una participació desbordant, ja que entre grans i petits hi va haver uns 480 participants. Tots els corredors, a més, van poder gaudir d'una botifarrada. Val a dir que el nostre batlle, Xavier Soy, va ser present a la cursa i a l'entrega de premis.

El 17 de març hi va haver el II Campionat Social Ciclista Gironí d'Hivern, cursa per carretera oberta a totes les categories, que també va tenir molt d'èxit, tenint en compte que en aquest tipus de proves de carretera la participació és molt baixa, d'entre 100 i 120 corredors, i nosaltres en vam reunir 180. També hem de destacar que era la primera cursa de carretera que es feia a Bescanó des del 1986.

A l'abril, es va disputar el segon campionat de futbolí per parelles, competició que tant d'èxit va assolir l'any passat, en la seva primera edició, i que aquest any no s'ha quedat enrere.

Ara ja estem treballant en projectes nous, com ara un concurs fotogràfic, que volíem programar per a la primavera i que hem hagut de deixar per a

més endavant. Però segur que l'organitzarem!

Paral·lelament i a causa de la demanda de diferents interessats, estem preparant cursos de fotografia, un de primeríssim nivell i un de bàsic per conèixer els elements més importants en la presa fotogràfica, i un altre en què ja puguem endinsar-nos millor en aquest fantàstic món de la imatge.

S'està organitzant també la segona marxa en BTT, que volem anomenar Marxa de les Torres, possiblement per a final de juliol o principi d'agost.

A més, hem iniciat els contactes proposats en l'anterior edició de La Pilastra per poder dur a terme unes jornades de seguretat viària en què, a través del joc, puguem educar els joves en el seu comportament a la via pública, amb vehicle o sense, i a la vegada practicar les diferents tècniques per millorar en la pràctica esportiva de les diferents especialitats de la bicicleta. Aquesta activitat es faria conjuntament amb l'Ajuntament, el CC Sport Ter, Seguretat Viària dels Mossos d'Esquadra i La Torre, destinada als més joves de Bescanó i, si és possible, també als alumnes de l'escola.

Tenim moltes ganes de fer coses i tenim també moltes idees, però necessitem que tots els joves del poble ens facin arribar les seves inquietuds... Nosaltres posarem tota la nostra voluntat i energia per poder portar-les a terme, sempre seguint el vostre guiatge. Si en teniu ganes, podeu visitar la nostra pàgina web: www.la-torre.es, i deixar-nos els vostres suggeriments.

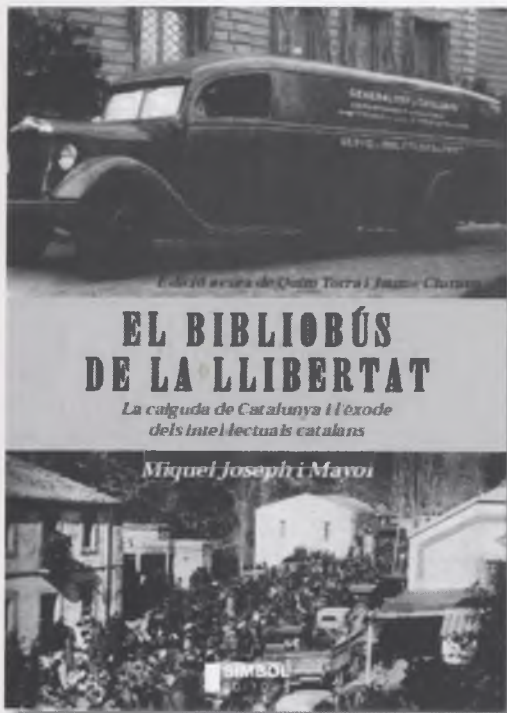

Dues fotos que es poden trobar a la galeria d'imatges de la pàgina web de la Torre

Can Pol de Montfullà és un dels escenaris d'un relat en què l'exili dels escriptors catalans és el protagonista

El llibre «El Bibliobús de la Llibertat» relata com en temps de guerra alguns dels escriptors més importants del moment es van retrobar amb el president Companys en un viatge que els portaria a un exili del qual molts no tornarien mai

Portada del llibre.

Símbol Editors ha recuperat i reeditat aquesta publicació, amb edició a cura de Quim Torra i Jaume Ciurana. Explica la història que Miquel Joseph (1903-1983) va recollir en el seu dietari sobre els dies en què els intel·lectuals i escriptors més importants del país, un cop esclatada la Guerra Civil, van haver d'iniciar el viatge que els portaria a l'exili.

Mercè Rodoreda, Antoni Rovira i Virgili, Pompeu Fabra, Joan Oliver, Xavier Benguerel o Francesc Trabal, entre altres intel·lectuals i escriptors, que s'aixoplugaven sota la Institució de les Lletres Catalanes, visqueren junts l'èxode causat per la Guerra Civil.

El 23 de gener de 1939 sortia del Palau Robert de Barcelona un bibliobús amb els escriptors més significatius del moment: Mercè Rodoreda, Francesc Trabal, Armand Obiols, etcètera.

Aquella nit arribarien a can Pol de Montfullà. L'endemà, Pompeu Fabra, Pau Vila, Xavier Benguerel, Sebastià Gasch i d'altres se'ls hi afegirien en aquest camí cap a Agullana.

El 26 de gener, els franquistes van entrar a Barcelona i els nostres escriptors van deixar el poble bescanoní per arribar a Agullana, on van coincidir amb Rovira i Virgili, Pi i Sunyer i el president Companys.

El dia 31 de gener, aquests escriptors i la resta de viatgers van travessar la frontera... Començava l'exili.

Aquest llibre és una bona oportunitat per conèixer o recordar aquells dies en què a can Pol es van reunir els millors escriptors del nostre país.

Clara Banet va ser la pianista en el concert del Cor de la UdG per celebrar el 10è aniversari

Cinc bescanonins més van cantar en un concert inoblidable

El Cor de la Universitat de Girona, que es va fundar l'any 1998 i que aplega una seixantena de cantaires, va complir 10 anys, i per celebrar aquest aniversari va organitzar un concert el diumenge 20 d'abril en què hi van participar les veus de cinc bescanonins: la Núria Badosa, l'Anna Sunyer, la Mònica Sabatés, l'Eduard Boada i en Gerard Ros.

Al piano, la nostra pianista Clara Banet i Castellà, sota la direcció del figuerenc Joan de la Creu Godoy, va interpretar peces del repertori tradicional català com ara *El rossinyol* i peces de Rossini, Werner o Schumann, entre altres. Aquest concert va ser enregistrat per fer-ne una posterior edició.

Tots els músics i cantaires en peu, mentre el públic aplaudia entusiasmats.
FOTOS: Joan Domènech i Oller

Marxa Popular Xafa-rocs a Trullars

El diumenge 18 de maig Trullars viurà una nova edició d'aquesta popular marxa, que l'any passat van tenir més de 300 participants

Aquesta marxa té lloc cada any pels volts del mes de maig. És un dels esdeveniments que organitza la Comissió de Festes de Trullars, que juntament amb la festa major brinda l'oportunitat de veure aquest indret ple de gent.

Cada any varien un xic els dos itineraris; d'aquesta manera els participants més fidels tenen l'oportunitat de conèixer any rere any una mica més el poble.

La participació és més que satisfactòria per als organitzadors: l'any passat es van poder veure més de 300 persones caminant

per aquest petit poble. A més cal destacar que els participants són de procedències ben diferents: en podem trobar de pobles veïns com ara Bonmatí, Anglès, la Cellera, Girona i del municipi de Bescanó, però també n'hi ha uns quants que repeteixen cada any i que viuen una mica més lluny, com per exemple Tordera, Sant Celoni, Barcelona o Manresa.

Les inscripcions es podran fer a partir de 2/4 de 8 del matí a la plaça de Trullars i es podrà triar entre dos recorreguts, un de curt de 8 quilòmetres i un altre de

llarg d'11 quilòmetres.

La sortida està prevista a 2/4 de 9 del matí i el preu de la inscripció serà de 6 euros, que dóna dret a un bon esmorzar i un obsequi.

Durant la marxa hi haurà zones d'avituallament perquè el marxant pugui refer-se d'aquesta caminada.

Així que ja ho sabeu: un bon calçat, moltes ganes de fer un bon passeig i agafar gana per a després de la marxa, són les úniques coses que us calen per passar un diumenge diferent.

Dansa del ventre a Estanyol

Les alumnes de dansa del ventre d'Estanyol participen en un festival a Girona

El bar Coast to Coast de Girona ha estat l'escenari, en dues ocasions, una al gener i l'altra a l'abril, d'un petit festival de dansa del ventre on diferents ballarines tant professionals com aficionades ens ensenyaven a moure el melic i els malucs.

Les nostres dansaires d'Estanyol també van participar en aquest festival no competitiu amb una demostració... i la veritat és que... déu n'hi do com es belluguen aquestes bescononines!

Entre les activitats programades aquest any al Local Social d'Estanyol podem trobar aquesta dansa d'origen egipci que ha tingut molt bona acollida: en total 17 noies de totes

les edats participen en aquest curs els dimarts o dijous.

Cal destacar la diversitat de cursos i tallers (ornamentació floral, salut i creixement personal, cuina, anglès, ioga, manteniment, etcètera) que es van fent en aquesta localitat, on la gran sorpresa ha estat la gran participació tant dels estanyolencs com dels bescononins en general.

Entre les activitats programades per als pròxims mesos hi ha un taller d'elaboració de ratafia, amb sortida inclosa a buscar les herbes que es necessiten per fer aquest licor, i un taller de cultura japonesa, per aprendre la cuina del Japó, a fer divertits objectes amb papiroflèxia i l'escriptura japonesa, i participar en una cerimònia del te.

Desmostració de les alumnes de Dansa del Ventre amb la Noèlia, la professora. FOTOS cedides per la Noèlia

Tennis a l'estiu

Des de l'escola de tennis us volem informar que aquest estiu les classes seran els divendres de 6 a 7 de la tarda. Començarem l'última setmana de juny i farem tot el mes de juliol. El preu es manté en 30 €.

També us volem agrair la confiança dipositada en nosaltres en aquesta nova etapa.

Vols que La Pilastra publiqui la foto del naixement del teu fill o filla? I la del teu casament? Tens imatges d'alguns esdeveniments importants o curiós.

Envia'ns la foto i un text breu a: casal@casalbescano.e.telefonica.net

o bé deixeu un sobre amb la informació i la imatge al Casal d'Avis

La solidaritat de Bescanó

14a Caravana Solidària als campaments de refugiats del Sàhara

Aquest any Catalunya era l'encarregada de recollir productes d'higiene per als sahrauís que viuen en campaments de refugiats.

Bescanó ha volgut afehir-se a aquesta campanya solidària aportant un total de 287 ampolles de gel i xampú i 152 pastilles de sabó, que afegits a la resta de material recollit a tot Catalunya van omplir 20 caixes de més o menys 250 kg.

L'associació ACAPS Girona, que ha estat l'encarregada de fer arribar tot aquest material, agraeix la participació desinteressada del poble bescanoni.

Un venedor ofereix un dels seus formatges per tastar. FOTO: Ester Rubirola

XIII Fira de l'Embotit

Embotits i festa

Més de deu mil persones van assistir a la 13a edició de la Fira de l'Embotit de Bescanó. Els visitants van poder triar i remenar en més d'un centenar de parades de tota mena d'artesanía i productes alimentaris com ara embotits, olives, pans, mels, formatges, ametlles garapinyades, anxoves, caramels... i qui ho desitjava podia degustar les seques amb botifarra, o fer tastets de carn de perol, botifarra vermella i dolça o greixons.

Després de muntar les parades i quan tocaven les 10 del matí, una trobada de puntaires i un grup d'animació infantil van donar el tret de sortida a aquesta fira gastronòmica. Cal destacar com a novetat la passejada dels gegants, que feia temps que no sortien pels carrers de la vila, acompanyats per la música dels grallers. La part musical de la jornada la va

arrodonir la cobla Cadaqués amb la seva audició de sardanes. També hi va haver una exposició de motos de la marca Harley-Davidson i de motos d'època i històriques, que ja són un clàssic en aquesta fira. Una altra de les novetats d'enguany va ser la presència de cotxes clàssics, esportius i els famosos Seat 600.

En aquesta edició del 2008, l'Ajuntament de Bescanó també hi va voler ser present amb un envelat que va muntar al costat mateix de les puntaires. La idea d'aquest espai era donar a conèixer el municipi als visitants, i per aquest motiu es va fer una exposició fotogràfica on es podien veure imatges dels quatre pobles que componen el municipi.

A la parada també es podien adquirir llibres editats per l'Ajuntament, pòsters, goigs i pins, i als que feien una compra se'ls obsequiava amb una bossa de roba. A més, tothom que s'hi acostava tenia com a regal postals, calendaris i fulls informatius.

Milliores a Estanyol

El cementiri i el nucli antic

Ja s'han acabat les obres al cementiri d'Estanyol, que han servit per dotar-lo de 12 nínxols nous. També s'hi ha canviat el banc, s'ha repassat la teulada, s'han pintat les parets exteriors i s'ha renovat l'enjardinament interior.

Pel que fa al nucli antic, l'Ajuntament ha col·locat dos bancs que ens permetran gaudir de les vistes que aquesta zona ens brinda.

Els contenidors de la plaça s'han desplaçat a la zona d'aparcament i s'han instal·lat unes tanques per dissimular-los; també hi ha prevista la col·locació de contenidors nous en punts d'Estanyol on no n'hi ha.

Les obres de la carretera

D'altra banda, durant les obres de la carretera de Girona a Santa Coloma, l'alcalde de Bescanó i els representants d'Estanyol van mantenir diverses reunions per tal de millorar alguns punts abans que aquestes obres quedessin enllestides. Entre totes aquestes demandes, que han estat executades correctament, hi havia:

- La millora del desnivell de l'accés a la zona que va de la carretera a Can Fortià i la millora de l'accés a la cruïlla de Can Casanovas.
- El manteniment de la parada de bus que hi havia i la construcció d'un camí per accedir a la parada d'autobús per no haver de passar per la carretera; concretament, s'ha fet un camí que va des de la carretera fins on hi havia abans l'encreuament, que s'ha acabat amb unes escales.

El conveni de col·laboració entre l'Ajuntament i la Fundació Ramon Noguera compleix 10 anys

Aquesta entitat fa feines de jardineria i neteja a diferents punts del municipi

La Fundació Ramon Noguera és una entitat privada sense ànim de lucre que gestiona centres i serveis d'atenció a les persones amb disminució psíquica de la comarca del Gironès. Entre altres tasques, s'encarrega de donar-los treball. Són moltes les feines que poden desenvolupar aquests nois i noies: per exemple, serveis de jardineria, manteniment de jardins i neteges industrials o de vehicles.

L'Ajuntament de Bescanó, amb la voluntat d'ajudar tots aquests joves, va establir un conveni de col·laboració amb la Fundació Ramon Noguera ara fa 10 anys. I encara avui segueix vigent.

Ara els nois i noies de la Fundació s'han encarregat de la neteja de l'enllumenat dels carrers. D'aquesta manera, a més de donar feina a aquest grup de joves, l'Ajuntament de Bescanó fa un pas més cap a la sostenibilitat, ja que, un cop net l'enllumenat, els fanals fan més llum consumint el mateix.

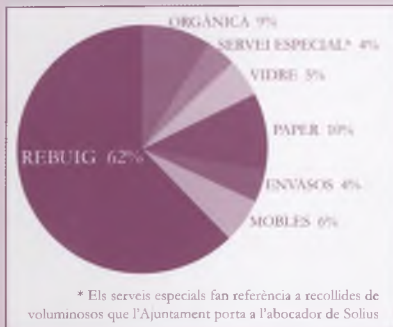
Per esmentar només uns quants exemples, la Fundació Ramon Noguera s'encarrega del manteniment dels cementiris de Bescanó, Estanyol i Vilanna, de la jardineria de les parròquies del municipi i dels locals socials. També s'ocupa de les tasques de manteniment i jardineria de la font d'en Fontbernat d'Estanyol, de la font del Rector de Vilanna i de les ribes del Ter a Bescanó.

A més, aquesta relació va més enllà, i fins ara s'ha ofert la possibilitat a tots els nois i noies discapacitats de Bescanó de tenir una feina a la Fundació Ramon Noguera. D'aquesta manera, aquests joves troben una sortida laboral i a la vegada s'ajuda les famílies, amb la tranquil·litat que això suposa.

Residus

L'ús dels contenidors de recollida selectiva va en augment, però a un ritme lent

La correcta utilització de les deixalleries va creixent any rere any, però a un ritme lent. Ens cal, doncs, reforçar-ne el coneixement i l'ús. L'objectiu del reciclatge és minimitzar el volum del rebuig amb la separació de vidre, paper, envasos, mobles i fracció orgànica; per aquest motiu, l'Ajuntament ha incrementat el nombre de contenidors de reciclatge i n'ha substituït de vells per poder arribar a tots els ciutadans i ciutadanes.

Al municipi hi ha 350 contenidors en total (126 de rebuig, 74 de fracció orgànica, 51 d'envasos, 53 de paper i 46 de vidre).

Pel que fa a les dades, l'any 2007 es van recollir 2.235 tones de residus, un 4,76% més que l'any 2006, i d'aquests residus, un 66% eren de rebuig. El 34% restant provenia de la recollida selectiva (un 3,6% més que el 2006). Així, hi va haver un augment de la recollida de vidre, envasos i fracció orgànica, encara que la participació en aquest últim és encara baixa, s'ha observat una millora important.

A la deixalleria mòbil de Bescanó, on també es gestiona una gran varietat de residus, l'any 2007 s'hi van tractar 346 kg i hi va haver 79 visites.

Festes locals

Per a aquest any 2008, les festes locals previstes són el dia 25 de juliol, Sant Jaume, i el dia 29 d'octubre, Sant Narcís.

El criteri que se segueix des de fa molts anys és demanar primer el 10 d'agost, Sant Llorenç, dia del patró i festa major de Bescanó. I el segon dia, el 29 d'octubre, Sant Narcís. Però si un dia d'aquests s'escau en dissabte o diumenge, es demana el 25 de juliol; i és el que ha passat aquest any, ja que Sant Llorenç és un diumenge.

Ajudem a fer que la sequera no empitjori!

Per fer front a la sequera i al consegüent descens de les reserves d'aigua dels embassaments, i amb l'objectiu de fomentar la conscienciació que l'aigua és un recurs escàs, l'Ajuntament està duent a terme una sèrie d'actuacions i estudis

L'Ajuntament de Bescanó, conjuntament amb l'Àrea de Medi Ambient del Consell Comarcal del Gironès, va decidir posar en marxa una campanya d'estalvi d'aigua sota el nom *El Gironès estalvia aigua. A casa estalviem aigua*, en què es van distribuir uns kits d'estalvi que redueixen fins al 50% la despesa d'aigua a les llars.

L'Ajuntament també contribuirà a la sensibilització en aquest tema realitzant activitats a l'escola i organitzant xerrades destinades als adults, ajudant així a conèixer millor tot el procés de l'aigua fins que arriba a les nostres aixetes. Per això, es programarà una jornada de portes obertes amb visita inclosa a la planta potabilitzadora de Monfollà i a la depuradora.

També ha decidit donar suport a la campanya reivindicativa en favor de l'aigua del Ter i en contra de l'abús que se'n fa i que se n'ha fet durant anys per abastir altres conques, principalment la del Llobregat. Això ha provocat que no es respectés el seu cabal mínim de manteniment, destruint-ne la vida i les activitats humanes i causant la mort lenta i progressiva del riu com a corredor biològic.

Així mateix, s'estan buscant punts alternatius d'abastament d'aigua per poder-ne garantir el servei.

L'Ajuntament ha demanat a la

companyia concessionària del servei d'aigües que analitzi a partir d'ara el consum d'aigua. Si arran d'aquestes dades es detectessin consums elevats com a conseqüència de no haver respectat les prohibicions de la Generalitat, s'obririen els corresponents expedients sancionadors.

Aprofitem per recordar-vos quines són aquestes prohibicions dictades pel Govern de la Generalitat en tant que ens trobem en el nivell d'Excepcionalitat II:

- Es prohibeix regar jardins, prats, horts, zones verdes i esportives, de caràcter públic o privat.
- Es prohibeix el reg o baldeig de vials, carrers, senders i voreres de caràcter públic o privat.
- Es prohibeix omplir piscines, estanys i fonts, públiques o privades.
- Es tancaran les fonts de consum humà que no disposin d'elements automàtics de tancament.
- Es prohibeix el rentat de mànega de tota classe de vehicles, exceptuant l'efectuat per una empresa dedicada a aquesta activitat.

Davant d'aquesta situació, i esperant trobar-hi solucions sostenibles en breu, us demanem la col·laboració de tots.

Cada gota compta!

La recollida de gossos i gats abandonats

Tot i el descens significatiu en l'abandonament d'animals a Bescanó en els darrers 6 anys (de 52 serveis de recollida l'any 2002 a 20 el 2007), aquesta tendència no s'acaba de complir a la resta de municipis de la comarca del Gironès i encara hem de lamentar molts abandonaments.

Dels 20 animals recollits el 2007 a Bescanó, només 5 van ser donats en adopció i cap no va retornar amb el seu propietari inicial.

4.678 visites a la Biblioteca

La Biblioteca Josep Fontbernat dia rere dia té més afluència, ja sigui per escoltar un conte, llegir una estona, consultar alguna dada o senzillament connectar-se a internet

I és que l'any passat, la nostra biblioteca municipal va registrar un total de 4.678 visites i 3.022 documents deixats en préstec (29 de sonsors, 590 d'audiovisuals, 2.104 llibres i 299 publicacions periòdiques). Els usuaris del servei de préstec van ser majoritàriament infants.

La biblioteca disposa de 13.023 llibres de fons i 115 documents audiovisuals, 46 de sonsors, 14 d'electrònics, 25 de cartogràfics i 1 de música impresa.

Pel que fa a l'Hora del Conte, a les 10 sessions que va dur a terme Va de Contes, van assistir-hi 472 persones en total, amb més presència de mainada que d'adults.

El servei d'internet a la biblioteca va registrar 2.250 usos l'any 2007.

El Wi-Fi arriba a Bescanó

Per J.D.

Un servei ràpid i segur, a un preu popular

En una sessió informativa a la Sala Polivalent el 29 de febrer, la regidoria de Noves Tecnologies de l'Ajuntament i la corporació Megatel van presentar el nou sistema sense fil de banda ampla que ja està actiu a Bescanó i que cada dia té més adeptes.

Aquest sistema innovador i molt senzill per a l'usuari permet connectar-se a internet a través d'unes antenes situades a l'estació de Sant Grau, que es comuniquen amb les petites antenes que cada interessat ha d'instal·lar a casa seva. D'aquesta manera, les seves dades es transmeten d'una forma més directa, ràpida i segura que les alternatives disponibles amb les grans operadores, i això a un cost que està molt per sota dels preus del mercat: l'usuari pot tenir aquest servei per 15 euros mensuals (IVA no inclòs).

A més, si es vol anar més enllà, també es pot demanar tenir el servei de telèfon sense haver de pagar la quota de línia fixa.

Aquest servei tant el poden contractar particulars com empreses.

Per gaudir del Wi-Fi, només cal tru-

car al 902 211 004, i li faran arribar un equip autoinstal·lable i preconfigurat, que inclou l'antena i tot el material necessari per a la connexió.

Aquest sistema s'ha implantat en una primera fase als pobles de Bescanó, Montfullà i Vilanna, i en una segona fase s'estendrà al poble d'Estanyol, on ja s'estan fent proves perquè tots els ciutadans puguin tenir aquest servei al més aviat possible.

SMS

A finals de gener, l'Ajuntament també va engegar una campanya d'informació de les activitats que es fan al municipi via SMS (missatges curts al mòbil). Amb aquest modern sistema, els ciutadans han rebut de manera gratuïta un total de 1.297 missatges, dividits en els següents blocs:

- Cultura i teatre
- Cursos de formació i tallers
- Esports
- Gent gran
- Juventut i concerts
- Altres

Per adherir-se a aquesta campanya només cal omplir la butlleta que es pot trobar a l'ajuntament i a diferents punts del municipi, o bé descarregar el document que es troba al web municipal:

www.bescano.cat

Imatge del cartell promocional. FOTO: Juglans Disseny

La nostra gent gran

Fa pocs dies, llegint un article que parlava de la gent gran, es reproduïa una declaració feta per la Sra. Marisa Viñes, presidenta fundadora de l'Associació de Abuelos y Abuelas en Marcha, que em va fer reflexionar profundament respecte al lloc que mereix ocupar aquest col·lectiu de persones. Persones que, gaudint encara d'una plenitud de capacitats intel·lectuals, passen a formar part d'aquesta mena de *reserva* que anomenem *la tercera edat* i que la societat tracta com un col·lectiu «marginal», sense futur, i del qual només espera que continuï consumint. En concret, la Sra. Viñes deia: «Amb els anys estem perdent afectes. Se'ns mor el company o companya, els amics, la família..., i, no obstant això, la nostra capacitat d'amor no s'esgota...»

Estic absolutament d'acord amb la reflexió de la senyora Viñes, tant

que em comprometo a treballar amb l'anomenada *gent de la tercera edat* del nostre poble per buscar iniciatives que integrin i no marginin. Però permeteu-me que d'això en parli un altre dia.

Si alguna cosa tenim clara els que ja tenim *una edat*, els que tenim la certesa que, si la vida ens ho permet, d'aquí a pocs anys formarem part d'aquest col·lectiu, és que nosaltres, dins nostre, continuarem sent els mateixos de sempre. I la gran pregunta és si el nostre cos i la nostra ment ens acompanyaran en els últims anys. I quan observem el nostre voltant, ens adonem que si les persones de la *tercera edat*, en general, queden marginades, si als que no poden valdre's per ells mateixos els tenim deixats de la mà de Déu, malaguanyada manera de tornar el que ells ens han donat. Ho sento, però

una societat moderna com la nostra no s'ho pot permetre, no és just, no és ètic.

Vivim en un poble que és cert que ha assolit, de mitjana, un bon nivell de vida, però com sempre passa amb les mitjanes el repartiment no és equitatiu. N'hi ha que mengen el doble al costat d'altres a qui els pertoca la meitat. Això sí, les mitjanes sempre surten favorables, i per això alguns diuen que «A Bescanó es viu molt bé». Jo, personalment, no em sentiré tranquil fins que no es pugui dir que «A Bescanó tothom viu raonablement bé».

Ja fa anys que alguns parlen de la necessitat de fer un centre de dia. S'omplen la boca de promeses dient que ja ho faran però que no es pot fer tot, ni tot alhora..., que ja estan fent el que s'ha de fer..., que ningú es preocupi... Primer, es va prometre una residència de gestió pública per a la tercera edat. Després, com que hi havia una iniciativa privada en aquest sentit, es va dir: «No us preocupeu, una part de les places seran per a la gent del poble i amb conveni amb l'administració», però ja no se n'ha parlat mai més. Això sí, a les darreres eleccions es va tornar a prometre un centre de dia. De moment no se'n sap res, és clar. Per no tenir, no tenim ni un solar on es pugui construir.

Quants anys creieu que falten per poder veure un edifici o un local destinat a la nostra estimada gent gran, ara que sembla que entrem en època de crisis i de menys recursos?

Mentre esperem, que de paciència no ens en falta, no estaria bé que la nostra administració comencés a dinamitzar el tema? No estaria bé que es destinessin recursos per crear una xarxa de voluntariat entre els nostres grans? I aportar ajudes a domicili? I aprofitar el seu potencial, la seva iniciativa, la seva experiència i, en definitiva, la seva riquesa?

Nosaltres sempre estarem al costat d'aquells que, de veritat, es posin a fer la feina important per a les persones.

Carlos de Mendoza Sans
Entesa per Bescanó

La nostra Estació sempre ha estat salvada

Des de l'oposició es vol fer creure que volem enderrocar l'Estació com si fos una decisió recent i sense reflexió. Però no expliquen en canvi l'evolució del tema en la seva totalitat. La història sintetitzada és la següent: des del 1986, abans que jo fos alcalde, al planejament urbanístic sempre s'ha previst que paral·lel a la via verda hi hauria un carrer i que, per a la construcció d'aquest carrer, s'havia de traslladar l'estació del tren.

Durant tots els anys que ha durat la tramitació de tot el projecte urbanístic, MAI NINGÚ HAVIA PRESENTAT CAP ESCRIT O AL·LEGACIÓ per aquesta qüestió. Quan diem ningú tant volem dir persones particulars com la mateixa oposició. I d'exposicions públiques potser se n'han fet una dotzena. Per tant, l'Ajuntament en cap moment ha actuat sense escoltar la gent com es vol fer creure.

Què ha passat, doncs? Molt senzill. Que s'han equivocat i per tancar aquesta equivocació han confós la gent. Han presentat una al·legació fora de lloc, és a dir l'han presentat quan no tocava. Per posar un exemple, perquè s'entengui, és com si ara es presentés una al·legació perquè no comencin les obres d'ampliació de l'escola, ara que les obres ja estan gairebé acabades.

Algú es podrà preguntar: «Realment no és possible reconsiderar un procés com aquest?» Doncs no ho és de possible perquè, com a conseqüència de cadascun dels passos d'aquest mateix procés, ja s'han produït uns fets consumats que impedeixen tornar enrere sense lesionar drets legítims: la reparcel·lació ja ha estat acceptada pels veïns, molts terrenys ja s'han venut d'acord amb la nova reparcel·lació i, per tant, si es tirés enrere podrien demanar a l'Ajuntament compensacions i responsabilitats que seria impossible atendre. Canviar els traçats dels carrers tampoc es pot fer perquè afectaria greument cases que ja estan construïdes al costat de l'Estació. Dit d'una altra manera, seria un embolic tan gros i jurídicament tan i tan complicat que, des d'un punt de vista judicial, podria passar de tot.

Només ens sap greu per tota la gent a qui no se li ha explicat tota la veritat i s'ha simplificat la qüestió plantejant una pregunta massa simple.

També es vol fer creure que administrativament no ho hem fet prou bé. DONCS NO ÉS VERITAT. Un informe jurídic signat pel senyor Lluís Pau, doctor en Dret, i per la Sra. Rosa Maria Canosa, arquitecta i presidenta de l'Agrupació d'Arquitectes per a la Defensa i Intervenció en el Patrimoni Arquitectònic, avalen tot el que s'ha fet i el que tenim previst fer.

Per tant, l'Estació tindrà el seu lloc en la nova ordenació urbanística. La dignificarem i li donarem contingut. Serà un punt d'informació relacionat amb el carril bici i amb el punt d'interpretació de l'illa del Ter a la Pilastra, zona que es convertirà en una reserva ambiental. I tot això avalat jurídicament. Voldríem fer notar també que són molts els monuments molt més importants que l'Estació des d'un punt de vista arquitectònic que han estat canviats de lloc, fins i tot esglésies romàniques. I el trasllat de la nostra Estació, tant per la seva construcció com pels materials amb què està feta, no presenta cap complicació.

Tenim molt clar què vol dir preservar el patrimoni. Aquesta afirmació queda avalada per tota una sèrie d'actuacions de restauració que hem dut a terme: les parròquies, les ermites de Santa Anna i Sant Sebastià, el Pou del Glaç, el cinema, el mateix edifici de l'Ajuntament i tot el nucli antic amb l'església de Sant Llorenç, en són els exemples més clars.

Per acabar, volem comunicar-vos que totes les persones interessades a consultar els informes els trobareu a la pàgina web de l'Ajuntament i que, com a alcalde, estic a la disposició de qualsevol veí que vulgui parlar d'aquest tema i de tots els que facin falta. Només cal que truqueu a l'Ajuntament per concertar l'hora.

Xavier Soy i Soler
Convergència i Unió

Urbanisme a Bescanó

Vaig llegir l'últim número de la revista La Pilastra (gener 2008) i m'agradaria felicitar i encoratjar el nou equip de redacció.

A la secció «Els grups polítics parlen» (pàgina 18), la Sra. Anna Garriga, de l'Entesa, es refereix entre altres coses al nou planejament urbanístic municipal, el POUM, dient que el govern vol augmentar en 1.000 el nombre d'habitatges, a més a més dels 1.500 que ara ja es podrien construir de nous. Permeteu-me que digui que vaig quedar totalment sorprès i meravellat.

A la reunió de presentació que va fer l'arquitecte municipal, el senyor Vázquez, a la Sala Polivalent, on tots els assistents hi estàvem en condició de ciutadans, es van exposar les diferents possibilitats urbanístiques que podria tenir Bescanó en el futur. Repeteixo, PODRIA, perquè mai es va parlar de cap projecte en ferm ni cap intenció d'escollir cap de les opcions esmentades en la presentació, ni molt menys de voler fer créixer el poble.

El que SÍ que es va posar sobre la taula va ser que les decisions sobre les alternatives a escollir no les prendria mai l'equip de govern, sinó que serien uns grups o meses de treball, en què hi podria participar tothom, els que decidirien en última instància quin volen que sigui el futur urbanístic de Bescanó.

Recordo que la Sra. Garriga va fer una sèrie de preguntes insistint en aquest tema, que van ser aclarides pel mateix senyor Vázquez d'una manera molt clara. Tothom ho va entendre.

I jo em pregunto: Com pot ser que ara diguin coses que no es corresponen amb el que es va dir anteriorment? D'això jo en dic voler marejar la perdiu o, el que seria pitjor, voler confondre o enganyar el poble. Les coses s'han de dir tal com són, encara que no agradin. O bé, si no s'han entès, no dir-les.

Francesc Boada i Rigau
Regidor d'Urbanisme

L'illa de la Pilastra, un espai d'

L'Ajuntament de Bescanó està acabant els tràmits per adquirir l'anomenada devesa del Gegant, per poder garantir la seva protecció i conservació

Per Eugeni Domingo

L'illa de la Pilastra és una illa fluvial situada en el tram mitjà-baix del Ter entre els municipis de Bescanó, Salt i Sant Gregori. Té una superfície d'unes 10 hectàrees de titularitat pública i privada, majoritàriament al terme de Bescanó. L'Ajuntament de Bescanó està finalitzant els tràmits perquè l'illa passi a ser de titularitat municipal, després de l'acord amb el propietari. Aquesta illa que també se la coneix com la devesa del Gegant, està situada davant de la Pilastra entre el Ter Vell i l'avantcanal annex a la sèquia Monar, com a espai públic per protegir per a la preservació del patrimoni natural.

L'espai presenta ambients naturals d'interès per a la protecció en l'àmbit de la Unió Europea i resulta especialment interessant per a molta fauna associada a zones humides. En aquest espai conflueixen els interessos de diversos organismes per a la seva conservació i millora. Pel que fa a la seva protecció, la zona forma

El martinet de nit

Aquest és un ocell petit amb el coll curt i un cos arrodonit. Té la cara i la panxa blancs i el dors i el capell blau fosc, i la resta del cos és de color grisós. Aquest camallarg té les potes llargarudes i bec punxegut, i fa una mica més de mig metre. El martinet de nit viu en rius, basses i pantans tranquils amb poca aigua i s'alimenta de peixos, granotes, insectes i larves.

La llúdriga

La llúdriga pertany a la família dels mustèlids. Aquest mamífer carnívor es caracteritza pel seu cos allargat i pel fet de ser un bon excavador. Els mascles poden assolir els 120 centímetres de llargada i la cua pot arribar a pesar 10 quilos. En canvi, les femelles no solen superar el metre i pesen entre 4 i 7 quilos.

El seu pelatge és de color bru fosc a l'esquena i menys intens a les extremitats. El fet de tenir el cos allargat, les potes curtes i la cua llarga i aplanada, que li serveix de timó, li permet desplaçar-se ràpidament sota l'aigua. La seva presència en un riu o en qualsevol massa d'aigua ens confirma que la qualitat d'aquell medi és prou bona.

El valor ecològic

part de l'espai Riberes del Baix Ter de la proposta catalana d'ampliació de la Xarxa Natura 2000, una xarxa europea d'espais naturals d'alt valor ecològic.

L'illa de la Pilastra destaca per la gran diversitat d'ambients que presenta: s'hi troben representades bona part de les comunitats de ribera presents a les nostres contrades –sargar, albereda, verneda, freixeneda, balcars, jonqueres, etcètera–, per bé que bona part d'elles ocupen poca superfície. Especialment interessants són retalls de salzedes i albereda ben conservats, així com un balcar extens i ben representat al nord de l'illa, al braç amb les aigües més quietes. També s'hi troba representat l'alzinar mediterrani: tot i no ésser un hàbitat de ribera, és interessant, ja que es tracta d'un hàbitat d'interès comunitari.

La vegetació és molt rica, tot i que en alguns indrets es troba molt alterada a causa de la substitució del bosc de ribera per plantacions o bé per la colonització d'espècies al·lòctones o de comunitats ruderals, bardisses o canyars. La presència de diferents hàbitats i la tranquil·litat de la zona fan que sigui un espai idoni per a la fauna, ja que s'hi garanteixen els requeriments de les espècies pel que fa a alimentació, refugi, àrees de cria, etcètera. Així doncs, la fauna de l'illa de la Pilastra també és rica i diversa: hi destaquen espècies com ara la llúdriga, el barb de muntanya o el martinet de nit, que cria a l'illa.

La seva situació estratègica té importància per garantir la continuïtat com a corredor biològic del riu Ter al seu pas per aquests municipis. Els rius i boscos de ribera que creixen al llarg del Ter són un patrimoni natural de primer ordre al nostre municipi i constitueixen, en alguns punts, un dels ecosistemes riberencs més rics de les nostres comarques.

Projecte Life de l'illa de la Pilastra

El Consorci ha redactat un projecte Life que s'ha presentat a la Unió Europea per al finançament d'actuacions per a la preservació d'aquest espai

El municipi de Bescanó forma part del Consorci Alba-Ter, que aglutina els diferents municipis del curs del riu Ter amb la finalitat de divulgar i conservar el seu patrimoni natural i cultural. El Consorci ha redactat un projecte Life que s'ha presentat a la Unió Europea per al finançament d'actuacions per a la seva preservació. El projecte s'anomena *Recuperació d'hàbitats riparis del riu Ter (Riparia-Ter)* i el termini previst d'execució seria del 2009 al 2012. El coordinarà el Consorci Alba-Ter i com a soci hi haurà la Fundació Territori i Paisatge. Aquest projecte té un pressupost total d'1.009.351 euros, i se sol·licita el 50% de cofinançament a la UE. L'objectiu principal del projecte és la recuperació d'hàbitats de ribera del riu Ter, especialment boscos al·luvials d'*Alnus glutinosa* (vernedes) i llacunes temporals mediterrànies, sempre dins d'espais de la Xarxa Natura 2000. El projecte té també com a objectiu l'ordenació dels accessos a les zones d'actuació a fi d'evitar la degradació d'aquests ecosistemes causada per l'elevada freqüentació, que puntualment es dona en zones periurbanes.

Les actuacions previstes al Life a l'illa de la Pilastra són:

- Control d'espècies invasores: es portaran a terme actuacions de control de vegetació exòtica invasora, combinades amb mesures que afavoreixin l'establiment de vegetació autòctona.
- Millora forestal de boscos al·luvials. Es desenvoluparan i aplicaran plans de millora forestal de boscos al·luvials. Aquestes actuacions preveuen: tallades selectives per diversificar l'estructura d'edats i eliminar els individus malalts; aclarides i desbrossades per afavorir la regeneració de les clarianes; etcètera. En definitiva, es tracta d'actuacions de millora destinades a la recuperació de l'estructura i composició en vernedes, salzedes i alberedes.
- Ordenació d'accessos: s'elaborarà i executarà un pla d'ordenació de l'ús públic dels espais de ribera inclosos al projecte. Aquest pla preveu la creació d'una xarxa d'itineraris d'interpretació del medi natural o de canalització del flux de visitants a les principals zones d'actuació.

LA LUDOTECA

Per l'Equip de Monitores

A la Ludoteca treballem esports i tradicions

A la Ludoteca vam dedicar el mes de març a conèixer els esports, i per això vam visitar els nens i nenes del Txulipatí, de l'escola esportiva i del Club de Futbol, que ens van rebre amb els braços oberts

Vam estar molt contents i agraïts perquè ens van ensenyar moltes coses, i tots ja tenim ganes de créixer per poder practicar algun esport com ells.

A l'abril, vam aprendre les festes populars i tradicions de casa nostra. Un dia vam fer el Nadal, un altre Sant Joan, i també carnaval. Així vam conèixer una mica millor la nostra cultura!

A part de les activitats que fem, cada tarda ens divertim, compartim i ho aprenem tot amb els jocs i les joguines que tenim a la Ludoteca.

L'ESCOLA

Per Ramon Ministral

Fruites, i tant!

Durant el mes de febrer a l'escola vam treballar un projecte educatiu sobre les fruites basat en el llibre *Fruites, sí!*, de Pep Nogué i Anna Roura (Vatel Edicions), que vam anomenar *Fruites, i tant!*

Aquest projecte interdisciplinari es va dur a terme al Cicle Inicial. L'objectiu final del treball era educar els alumnes en l'adquisició de l'hàbit de consumir fruita, incorporant la fruita a la vida quotidiana i apreciand els seus beneficis. Entre moltes activitats realitzades, els alumnes van observar i analitzar diferents fruites a través dels sentits del gust, el tacte, l'olfacte i la vista, per veure les seves característiques.

Els alumnes van conèixer diferents maneres de tastar les fruites amb la

realització d'uns tallers de cuina amb l'assessorament de Pep Nogué.

Altres activitats que van resultar engrescadores per als alumnes van ser: una gimcana amb activitats esportives, la visualització de documentals, una visita al mercat del poble, l'observació d'un llimoner i un taronger, cançons i coreografies preparades pels alumnes, l'estampació en fruita, la participació en l'elaboració d'una macedònia per al dia de cloenda i moltes coses més!

El treball va resultar molt motivador i significatiu per als alumnes i mestres del Cicle Inicial.

El dia 12 d'abril va tenir lloc la presentació del llibre *Fruites, sí!*, a càrrec de Pep Nogué, gastrònom i coautor del llibre.

Els petits ens seguim divertint

Mentre els nostres papes i mames ens feien fotos de carnet per apuntar-nos a P3 (l'escola dels nens i nenes grans) i es començaven a mirar la bata de quadres verds de can Pau, nosaltres continuàvem amb la nostra.

Sabeu quina en van fer el llorito Pitu i la papallona Llona (les mascotes de la classe dels Senglars i les Guineus)? Cada setmana ens van mostrar un raconet nou del nostre poble! A vegades ja el coneixíem perquè els papes ens hi havien portat, però de vegades no, i era molt divertit, perquè les nostres educadores feien pallassades, que d'aquest tema en saben molt!, i sempre apreníem coses noves tot jugant.

Vam anar al mercat a comprar grana (a les àvies i els avis del poble els va fer molta gràcia veure'ns, i sobretot que ens portéssim tan bé amb la corda de sortir a passejar). També vam anar a la Ludoteca (a jugar i a mirar contes al raconet de la biblioteca infantil), on les educadores ens van explicar que no es pot cridar i que els contes i les joguines s'han de tractar amb cura. Sabeu què? La persiana metàl·lica de la biblioteca és màgica: si fas «Plis-plis-plis!!», puja i baixa tota sola. Un dels llocs on també ens ho vam passar molt bé és a la gespa del pavelló i a davant del casal d'avis, fent jocs amb robes de colors i corrent amunt i avall del parc... Ens hi vam cansar molt i vam haver de fer una migdiada...! L'últim que vam anar a veure va ser el parc de l'Ajuntament i també el CAP, on hi ha la Pilar, que tots coneixem perquè és la nostra metgessa.

En Pitu i la Llona també ens acompanyaran quan estudiem els oficis, com ara el de metge i metgessa, i vindrà una ambulància a la llar d'infants i ens explicaran per a què serveix tot el que porta. Un altre ofici serà el de flequer, i la visita la farem a la botiga d'un ajudant incondicional dels nens i nenes d'aquest poble: en Ferran de la fleca, que ens ensenyarà com es fa la pasta del pa i quins tipus de pastissos fa a la botiga. Per acabar no ens oblidarem de l'ofici de mestra, perquè anirem a l'escola dels nens i nenes grans a jugar al pati i a conèixer les classes del curs vinent; ni el de policia, ja que els Mossos d'Esquadra vindran a la Llar amb la moto i el cotxe de policia a fer-nos una demostració de com sona la sirena, i a més faran una xerrada per als papes i les mames!

Els més petitons de la Llar hem omplert les classes d'olors i de colors, perquè cadascú de nosaltres ha portat

una flor i en tenim cura cada dia (l'observem, la toquem i, de tant en tant..., la tastem!). Ens han explicat que les nostres aules estaran plenes de pots metàl·lics, cintes, robes, taps de tots tipus, llanes, agulles d'estendre roba..., per poder remenar-ho tot i jugar-hi com vulguem, tot acompanyat amb una música relaxant d'aquelles d'aigua i d'ocellets (d'això els grans en diuen *joc heurístic*; quin nom més lleig per a una cosa tan maca!).

Quan faci molta calor i tot el poble estigui ple de flors i les veïnes es facin la competència per veure qui té el jardí més maco, treballarem les olors i el gustos. Les olors les estudiarem amb flors, sabons, peles de llimona i de taronja, colònies..., i els gustos, amb la xocolata, la sal, el sucre, la gelatina i totes les fruites de coloraines que es puguin trobar en aquesta època, per arrodonir-ho fent una macedònia gegant, mmmmm!

El rebut de l'aigua

Sabem realment què estem pagant amb el rebut de l'aigua? Quins són els cànons que ens imposen? És ètic que l'aigua sigui un bé comercial font de beneficis per a les empreses o, al contrari, hauria de ser considerat un dret per als ciutadans? Mirem de trobar resposta a tots aquests dubtes

Amb l'aigua, tots tenim la sensació que paguem poc en consum real i molt en impostos. No calen gaires noves paraules sobre la importància de l'aigua, l'escassetat, la qualitat, els conflictes socials, etcètera. L'abastament d'aigua es considera un dret de tothom i és un dels serveis bàsics que la legislació espanyola declara competència dels ajuntaments. Aquests poden prestar el servei directament o a través d'una concessió a una empresa, com és el cas de Bescanó. El preu de l'aigua està supervisat per l'administració i ha de cobrir els costos a més a més d'un benefici industrial raonable de l'empresa concessionària. No s'ha d'oblidar que l'aigua és un bé públic i no una font de beneficis. L'aigua s'ha de tractar en termes de correcta gestió per al seu manteniment i l'abastament per a tota la població.

El preu de l'aigua neix dels impostos afegits per les administracions i de la tarifa de la companyia subministradora, Prodaisa, a Bescanó. En total hi ha 1.003 abonats i el consum és d'uns 144.320 m³. Actualment Prodaisa, especialitzada en la gestió d'abastaments d'aigua potable i aigües residuals, gestiona més de 40 municipis a la província de Girona.

Pel que fa a la composició del rebut de l'aigua, hi apareix la part corresponent a la despesa per consum d'aigua potable (1) i la part dels tributs de la Generalitat (2). A l'aigua potable consumida, cada any s'hi estableix un tipus impositiu aplicable per a cada municipi, segons el valor base de la Llei de pressupostos, que varia depenent dels usos domèstics o industrials.

Per a usos domèstics, hi ha un primer tram de consum d'aigua protegit i dos trams generals que es multipliquen. L'IVA del cànon de l'aigua (3) és del 7% i l'IVA de la conservació del comptador (4) és del 16%.

Els tributs de la Generalitat es concreten en el cànon de l'aigua, que recapta l'Agència Catalana de l'Aigua. Es destina als processos de tractament i captació. Es considera un impost de «naturalesa ambiental» que neix de l'inte-

Per Eugeni Domingo

SERVEI MUNICIPAL D'ABASTAMENT D'AIGUA POTABLE DE BESCANÓ

Proveïdors d'Aigua S.A. Telèfon 972202078		Astúries, 9 17003 GIRONA (Accés oficina per C/ra. Barceloní 471)		FRA. 128.384	
Núm Abonat	800.338	Període Facturació	4rt. Trimestre 2007	Data Factura	31.01.08
Nom Abonat	JOSEP FLAT I FLAT	Domicili Subministrament	CARRER DE BESCANÓ 2 2 3	Població	BESCANÓ
C.I.F./N.I.F.	80131545	Dades Bancàries	BANC XXX 00200020000	Tarifa	DOMESTIC
Lectura Actual	462	Lectura Anterior	442	Consum	20
Aprovació Tarifa		Fep: A-124/03 de 18-12-03		JOSEP FLAT I FLAT CARRER DE BESCANÓ, 2, 2s. 3a	
Preu processat		17162 BESCANÓ			
*FACTURA AIGUA POTABLE (1)					
Eloc. l. 20,00 m ³ x 0,420000 Eur. 8,40					
Quota fixa de servei 13,20					
Conservació comptador 3,52					
IVA aigua 7 % s/ 21,20 1,48					
IVA consv. 16 % s/ 3,52 5,64					
Total aigua, consv., comptador i IVA 29,74					
*TRIBUTS GENERALITAT DE CATALUNYA (2)					
Cànon de l'Aigua (7% IVA INCLOS) (1)					
Tram l. 20,00 m ³ x 0,374500 Eur. 7,49 7,49					
TOTAL A PAGAR (Euros) 36,50					
Total en pessetes (1 EUR=166,386 ptes.) 6.075					

Un rebut de l'aigua

rès per la protecció del medi ambient. En l'aplicació d'aquest cànon als usos domèstics es consideren tres trams de consum diferents. El tipus de gravamen que s'aplica depèn del volum d'aigua consumida, cosa que té com a finalitat fomentar l'ús eficient de l'aigua i reduir-ne el consum.

El primer tram, d'uns 100 litres per persona i dia, té caràcter social, per tal de facilitar l'accés a l'aigua a tots els ciutadans. Per sobre d'aquesta dotació bàsica, és a dir en el segon tram, hi ha el tipus ordinari pels consums de 100 a 200 litres. A aquest tipus s'aplica un coeficient. El tercer tram de consum correspon als consums superiors als 200 litres per persona i dia. S'hi aplica un coeficient que incrementa el tipus de gravamen amb la finalitat de penalitzar aquells consums domèstics més elevats i modificar el comportament. Ja que la dotació bàsica del cànon de l'aigua es basa en unitats de convivència de 3 persones, les unitats familiars més grans poden sol·licitar-ne l'ampliació.

Per acabar, cal dir que avui en dia recauen en els usuaris molts dels costos del cicle de l'aigua: captació, bombament, canalització, potabilització i sanejament. És clar que el rebut ha de garantir un consum bàsic assequible per a tothom i ha de considerar els diferents tipus de famílies. Els punts clau són les competències de l'administració local, la gestió de la demanda, l'estalvi, els nivells de contaminació, l'augment dels usos de les aigües depurades, les fuites de la xarxa de distribució, etcètera.

ECO-consells

- Col·loquem els kits d'estalvi d'aigua: estalviarem fins a un 50%!
- Si reutilitzem l'aigua de rentar la fruita i la verdura per fregar, també estem estalviant.

RESUM 1r trimestre 2008

Per Xavier Duran

Oferim un resum dels primers tres mesos de l'any amb una comparació amb el mateix període de l'any 2007

2007			
Mesos			
	Temp. mitjana	Temp. màxima	Temp. mínima
Gener	8,75°C	21,7°C	-3,5°C
Febrer	8,7°C	20,8°C	-1,6°C
Març	9,3°C	21,3°C	-3,7°C

2008			
Mesos			
	Temp. mitjana	Temp. màxima	Temp. mínima
Gener	8,75°C	21,7°C	-3,5°C
Febrer	8,7°C	20,8°C	-1,6°C
Març	9,3°C	21,3°C	-3,7°C

Malgrat que aquest trimestre s'ha registrat una major quantitat d'aigua que els mateixos tres mesos de l'any passat, és ben evident la manca d'aigua que hi ha al nostre país.

Si bé aquestes pluges han fet feina, no s'han emplenat els pantans, atès que a les capçaleres dels rius no ha plogut gens. Tampoc ha estat suficient la quantitat de neu i, per tant, l'aportació d'aigua en els períodes de desglaç tampoc s'ha notat.

ANY 2007		Nombre de dies		
Mes	Total en mm	>= 1 mm	>= 10 mm	>= 20 mm
Gener	50,6	2	1	1
Febrer	30,0	5	0	0
Març	122,4	9	4	1
TOTAL 203 litres/m²				

ANY 2008		Nombre de dies		
Mes	Total en mm	>= 1 mm	>= 10 mm	>= 20 mm
Gener	6,2	1	0	0
Febrer	73,8	5	2	1
Març	37,8	4	2	0
TOTAL 117,8 litres/m²				

I finalment, un resum comparatiu de la quantitat d'aigua evaporada a l'atmosfera.

Cal recordar que són càlculs orientatius atès l'elevada complexitat que requereix calcular amb total precisió l'evaporació d'aigua, tant pel que fa a mitjans materials com humans.

ANY 2007		Nombre de dies		
Mes	Total en mm	>= 1 mm	>= 10 mm	>= 20 mm
Gener	45,0	26	0	0
Febrer	45,4	25	0	0
Març	78,1	29	1	0
TOTAL 168,5 mm				

ANY 2008		Nombre de dies		
Mes	Total en mm	>= 1 mm	>= 10 mm	>= 20 mm
Gener	40,8	24	0	0
Febrer	50,4	24	0	0
Març	89,3	31	1	0
TOTAL 180,5 mm				

L'evapotranspiració (ET_o) s'expressa en mil·límetres d'alçada. 1 mm = 1 metre cúbic per hectàrea

Servei web de meteorologia a Bescanó

Tota la informació referent a la meteorologia del poble: temperatura mitjana, previsions, precipitacions, etcètera, que s'encarrega de recopilar i actualitzar el bescanoni Xavier Duran, la podeu trobar consultant la pàgina web de Bescanó www.ddgi.cat/bescano o a www.darrera.com/red.html. Tenim comptabilitzades ja 1.400 visites mensuals!

Per Vicky Blanco

Carles Arbat: Il·lustracions d'ensomni

«Persegueixo el somni de disfrutar fent el meu treball»

Carles Arbat va néixer fa trenta-quatre anys a Bescanó, i és on ha forjat una sòlida carrera artística a base de constància, curiositat, imaginació i humilitat, proclamant-se com un dels millors il·lustradors per a nens, amb un trajecte professional fet de somnis, premis, ganys i feina.

Té una especial predilecció per la il·lustració infantil perquè, segons diu, hi ha molta més màgia i s'hi pot recrear més. Normalment treballa el dibuix i la tinta a mà i després aplica el color amb ordinador, tot i que decideix el procés tècnic en funció de cada treball. Per Sant Jordi va sortir el seu darrer llibre, titulat *Lletraferit* i que, com molts d'altres, també ha estat escrit per ell.

Encara que fa uns anys es va traslladar a Barcelona, sempre que pot ve a Bescanó i intenta no deslligar-se del poble col·laborant amb el cartell dels Pastorets i dels Reis.

En Carles es va graduar com a dissenyador gràfic a l'Escola d'Art d'Olot i va començar a treballar en aquest sector, però a la mateixa escola va descobrir que el seu somni era la il·lustració.

El 1998 va treure el primer accésit en els premis Lazarillo d'il·lustració, convocats per l'Organització Espanyola per al Llibre Infantil i Juvenil, que li va permetre de participar en una exposició decisiva a Madrid.

Un editor de Màlaga va quedar impressionat amb el seu treball i

li va demanar que il·lustrés l'obra guanyadora del Lazarillo de creació literària. D'aquí va sortir el seu primer llibre, *Versos muy frescos*, publicat el 2000. Un any després va guanyar el 1r premi pel cartell del Saló del Llibre Infantil i Juvenil i el 2002, el 1r premi Lazarillo d'il·lustració amb *La ciutat dels ignorants*, un llibre escrit per ell mateix i que, inspirat en el popular programa radiofònic, se centra en un món avorrit que un bon dia descobreix la curiositat i la imaginació. Aquest lli-

EL QÜESTIONARI

EDAT: 34 anys

AFICIÓ: La fotografia i viatjar, encara que no sempre es pot.

EL TEU PITJOR DEFECTE: L'autoexigència.

LA TEVA MILLOR VIRTUT: La constància.

QUÈ CREUS QUE LI FALTA AL POBLE DE BESCANÓ: Més transport públic que l'uneixi amb els pobles del voltant, i sobretot amb Girona.

QUÈ LI SOBRA: No sé com definir-ho... Bescanó ha crescut molt en aquests últims anys i té el risc de perdre la seva singularitat com a poble.

UN SOMNI PER COMPLIR: Poder continuar fent el que faig.

bre li va brindar la possibilitat de col·laborar amb l'editorial valenciana Brosquil, amb la qual va publicar *El somni d'en Dalí*, *En Coragre i les puces*, *El somni de Joan Miró*, *Adéu al refredat*, *Sí, sóc grassa*, *El rei del cul vermell* i *Volem que tornin les vaques boges!*, premi del Gremi de Llibreters el 2005. Entremig també ha il·lustrat material escolar i revistes, a més d'haver participat en diverses exposicions.

Sent una especial predilecció per la il·lustració infantil perquè, segons diu, hi ha molta més màgia i s'hi pot recrear més. Normalment treballa el dibuix i la tinta a mà i després aplica el color amb ordinador, tot i que decideix el procés tècnic segons el treball. Per Sant Jordi va sortir el seu darrer llibre, titulat *Lletraferit*, que ha estat escrit per ell mateix.

És veritat que de petit les parets de casa teva estaven plenes dels teus gags?

Recordo que els meus pares estaven empaperant el pis i a mi no se'm va ocórrer cap idea més original que dibuixar al cim d'aquell paper. Als meus pares no els va semblar tan bona idea com a mi. Imagina't, després de la feina que havien tingut!

Carles Arbat, a l'estudi que té a Bescanó. FOTOS: Ester Rubirola

Però tenia l'excusa que era petit: potser tenia uns cinc anys. A partir de llavors només vaig dibuixar en fulls de paper.

És a dir, que l'afició de dibuixar ja et ve de petit.

Des que tinc memòria, sempre he fet gargots. Dibuixar era i és la meva passió. El regal que em feia més il·lusió era una capsa de llapis de colors; era el meu gran tresor, i els tractava amb molta cura! A més, tenia una dura competidora que feia que m'entrenés molt i molt, la Patrícia Torra, que venia a la meua classe i sempre ens fèiem la competència per veure qui feia el dibuix més maco. Encara que teníem i tenim un estil molt diferent, ella feia els cavalls més macos que he vist mai. Anys més tard vam coincidir a l'Escola d'Art d'Olot, però vam seguir camins molt diferents. En un primer moment no tenia gaire clar què era el disseny gràfic, però era la manera de conèixer les diferents disciplines relacionades amb el dibuix. Quan ja estava acabant disseny gràfic, vaig conèixer la branca de la il·lustració i vaig creure que, per la meua manera de ser i de fer, era l'especialitat que més m'omplia. La il·lustració va a cavall

entre el dibuix i el disseny amb el suport de la part literària, ja que una il·lustració sense un text no és res i amb el dibuix representem allò on les paraules no tenen cabuda.

Va ser un procés molt complicat?

Sí, però no més que per a altres persones que estaven en la meua mateixa situació, ja que avui dia tot és complicat. Hi ha un munt de metges, psicòlegs, advocats que han d'anar a picar moltes portes i potser finalment acaben treballant en una cosa diferent. Les coses més artístiques sembla que tenen més risc: tu t'has de vendre molt i fer-te molt pesat, i publicar un llibre no vol dir que hakis triomfat, perquè el pots publicar però no vendre'l. És una cursa de fons.

El 2000 guanyes pel cartell del Saló del Llibre Infantil i Juvenil; el 2002, el premi Lazarillo, i el 2005, el premi del Gremi de Llibreters. Això et dona una certa seguretat, no?

Em recorda que haig de seguir treballant i, com diu aquella frase famosa, que la inspiració m'arribi treballant. Tenir certs premis és un reconeixement

ment al teu treball, a més a més fa molta il·lusió, però no t'assegura res si no continues treballant i esforçant-te de valent.

La teua feina es basa en la il·lustració editorial. Explica'ns una mica què és exactament això.

Dins de la il·lustració hi ha diferents branques: la d'opinió, la publicitària..., i a la que jo em dedico és l'editorial. Aquesta és la branca que engloba les il·lustracions en revistes i contes infantils i juvenils, encara que personalment això de catalogar els contes com a infantils o juvenils ho agafo amb pinces. A l'hora de dibuixar no em plantejo que va orientat a nens, sinó que busco que un adult pugui quedar captivat amb el llibre. Un llibre il·lustrat és un àlbum, un museu ambulant on hi ha dues obres: una de literària i una altra de pictòrica. Penso que els nens són intel·ligents i no se'ls ha de tractar com *tontos* i ni s'ha d'abusar d'un excessiu infantilisme tou. Intento tractar temes que no pertanyin específicament a l'univers dels nens, de manera que qualsevol pugui llegir i mirar els meus contes independentment de l'edat.

D'alguns llibres n'ets l'autor i l'il·lustrador. Què et sents, més il·lustrador o escriptor?

No em sento escriptor i crec que tinc molt clar quin és el meu ofici: il·lustrar per a altres autors.

Els personatges dels teus llibres estan plens de vida, de moviment, amb trets molt irònics. Com t'inspires per crear aquests personatges?

A vegades el text et marca clarament la tipologia de personatges que has de crear, i d'altres els pots crear més lliurement. Acostumo a fixar-me en la gent que em creuo cada dia pel carrer.

Quin és el teu últim projecte?

Lletraferit, que es va publicar per Sant Jordi. És la història d'un comte que de petit no va poder aprendre a llegir i de gran li fa molta ràbia que la gent es diverteixi llegint, així que decideix esborrar totes les lletres... I bé, tampoc no cal que expliqui tota la història, no?

Sau sota mínims i neu als Pirineus

Per Pere Magrià i Pou

La Colla Excursionista Els Isards segueix caminant. Aquesta vegada ens expliquen tres caminades on l'aigua i la neu són les protagonistes

Església de Sant Romà de Sau.

FOTO: PERE MAGRIÀ

Tavertet i Sau

El 2 de febrer passat ens vam desplaçar a Tavertet per tal de fer una circular per les Guillerries-Collsacabra visitant el pantà de Sau amb la seva església de Sant Romà i que tant de moda està darrerament en els telenotícies a causa de la sequera. Deixant els cotxes a Tavertet, ens vam enfilem en direcció al pla del Castell, baixant pel camí que ens portaria dalt del puig de la Força. Val a dir que la vista des del cim era espectacular, fent-nos oblidar els mals tràngols soferts pels trams aeris que haguérem que superar per arribar-hi.

Tot seguit vam baixar fins a l'església de Sant Romà, on les aigües del pantà ja estan per sota del temple.

Aquest fet aplega cada cap de setmana un munt de gent que s'acosta a la vall per tal d'immortalitzar la sequera.

De retorn a Tavertet, vam seguir pel camí de la riera de Balà, passant pel sot del mateix nom, comprovant pas a pas com la riera anava totalment seca al llarg del recorregut. I finalment, una breu parada a Rupit per tal d'engreixar-nos un xic més amb les coques de la fleca.

Setmana Santa al Pirineu

Com ja és tradicional, per Setmana Santa fem una sortida d'uns dies al Pirineu i aquesta vegada li va tocar el torn a la vall d'Ordesa. Tenint en compte que aquest any s'esqueia

Vall d'Ordesa.

molt aviat, això va fer que l'hivern fos encara present arreu i que l'excursió esdevingués totalment hivernal.

El dia 21 de març vam arribar al bonic, petit i típic poble de Sarvisé, a pocs quilòmetres de Torla i on la colla d'Els Isards ens vam allotjar totes les nits.

L'endemà, dissabte, vam anar a la vall de Bujaruelo i, seguint el curs del riu Ordiso, vam arribar al coll del mateix nom, per baixar novament a Bujaruelo per la vall d'Ortal, on, contra tot pronòstic meteorològic, ens va fer un dia radiant.

L'endemà, diumenge de Pasqua, però, el temps va empitjorar i decidírem fer una sortida per la vall d'Ordesa fins a la Cua de Cavall, on l'intens fred havia gelat totalment la cascada. El vent, el fred i l'aigua havien format increïbles i efímeres escultures al llarg del riu, tal com es pot observar a la fotografia.

L'últim dia, al llevar-nos, ens van sorprendre els trenta centímetres de neu que havien caigut durant la nit i que havien deixat el poble preciós.

Per sort, les màquines llevaneu netejaren les carreteres i feren el retorn a Bescanó totalment normal.

Pont sobre el riu Ter a Querós. FOTO: PERE MAGRIÀ

Seguint les passes del bandoler Serrallonga

La darrera excursió també va ser una circular per les Guillerries-Collsacabra incloent els paratges de Querós, Sant Martí, Montdois i el Quer. Tan sols baixar del cotxe i enfilem el camí a l'antic pont de Querós, ens vam adonar que la soledat es barreja amb la bellesa de l'entorn, ja que a causa de la baixada de les aigües del pantà de Susqueda havien quedat al descobert masies, ponts, el molí, antics camins i camps de conreu que feia anys que no es veien.

Vam fer una visita a l'església de Querós en honor del seu patró, sant Martí, i vam seguir enfilem-nos amunt, i sempre amunt, fins a arribar al santuari de Montdois.

Aquí també l'abandonament de les obres inacabades ens va donar una visió del que hauria pogut ser aquest indret catalogat per molts de catedral. Prenent de nou el camí i amb una visia prèvia a la casa Quer, on encara es conserva una bóta de vi en el que havia estat un celler, va arribar l'hora de dinar al cim del Quer.

A la tarda, i ja tot de baixada, vam arribar novament al pantà de Susqueda i, seguint aigües amunt, vam tornar a la vall de Querós, on vam pujar al roc del Mal Sopar, nom mític que invoca el malaurat bandoler Serrallonga, que segons diuen en aquest lloc va haver de deixar el sopar a mitges per l'arribada de les tropes del rei, i des d'on es veu una bonica panoràmica de tota la vall.

Bescanó 1969-2008

Són exactament 39 els anys que separen aquestes dues fotografies aèries. La primera la vaig fer l'any 1969, quan feia ben poc s'havia inaugurat l'aeroport de Girona. S'hi poden veure encara els arbres del Sr. Conrado Sabatés i els xiprers amb la tanca davant la façana de Sant Llorenç separant el pati de can Sidrot. La segona foto és actual, amb totes les reformes que han modificat l'entorn i que, si no fos pel safareig, ben poc ens recordarien el passat.

Concurs Literari Bescanó

Sant Jordi 2008

Categoria Infantil
CEIP Dr. Sobrequés

Obres Premiades

Paula Sánchez i Leira (1r A)

LA SABATA I EL LLAPIS

Hi havia una vegada una sabata que volia anar a fer un vol. Quan estava fent una volta va trobar un llapis i el llapis li va dir: sabata, què fas? i la sabata li va contestar: tinc molta gana. El llapis li va dir: jo dibuixaria per a tu, però si se m'acaba la punta em moriré. I la sabata va contestar: però és que tinc molta gana! D'acord, va dir el llapis, et deixo dibuixar una taronja i menjarte-la. Al llapis se li va acabar la punta i es va morir.

"Maquetes"

Sònia Sánchez i Camós (1r A)

LA GALLINA

Hi havia una vegada una casa que sempre tenien la porta tancada. Un dia van sentir un soroll, una gallina que estava jugant a futbol. Van obrir la porta i van dir: Què ha estat aquest cop? i va contestar -Jo! la gallina Tina. I el noi enfadat va dir: ja ho sé, i la va renyar. la gallina estava trista, però de sobte va veure cireres que eren madures. Un conill les volia i la gallina i el conill van intentar agafar les cireres però ja no hi eren; un ocell les havia agafat. Com que hi havien flors, la gallina es va menjar les flors i el conill va agafar una copa de vi i es va adormir fins l'endemà. Fi.

"Irma"

Pol Boada i Puigdemont (1r B)

EL GEGANT MADUIXAIRE

Hi havia una vegada un gegant que era molt gras i es deia Joan. Li agradava menjar moltes maduixes, li deien Joan el maduixaire. Un dia va anar al bosc a collir maduixes, però no en trobava cap perquè les aplastava amb el peu. Es va posar a plorar i no en va collir ni una, fins que un dia va venir un home que el va ajudar. L'home li collia les maduixes i el gegant agunatava el cistell. Es van fer molt amics i cada matí anaven a collir maduixes. El gegant se les menjava de sis en sis i l'home d'una en una.

"El drac volador"

Anna Jaime i Barrionuevo (1r B)

L'ARNAU VA A COMPRAR

Un nen que es deia Arnau no volia anar mai al cole. L'Arnau era mitjà, ni era alt ni baix. No volia anar al cole perquè no li agradava fer fitxes. La seva mare estava molt enfadada. Un dia l'Arnau enlloc d'anar al cole va anar al mercat i quan va arribar a casa no s'ho podia creure! La mare li havia preparat tres pots de maduixes. Se les va menjar. Eren unes maduixes que tenien un sucre especial que feia tenir ganes d'anar a l'escola. La mare estava contenta perquè se les havia menjat. A partir d'aquell dia va anar al cole ben content i mai més es va queixar.

"Cavall"

Clara Angelats i Muñoz (2n A)

LA BALENA QUE LI AGRADAVA LA FRUITA

Hi havia una vegada una balena que li agradava molt la fruita. Vivía al nord i tenia els ulls blaus. Era molt presumida. La balena es deia Pik i tenia molts amics. Però el que més li agradava era la fruita. Un dia la Pik, la balena, va nedar i nedar i va descobrir una cova molt gran i, a dins, hi havia moltes fruites. La Pik es pensava que estava somiant, però al final les va tocar i en va agafar una i va dir: -És veritat! - va cridar. I va decidir quedar-s'hi. Va convidar els seus amics a berenar. I la balena per sempre més va viure amb la fruita. Perquè les fruites són molt sanes.

"El Moniato"

Anna Oosterholt i Pol (2n A)

LES OLIVES VERDES

Hi havia una vegada una nena que li agradaven molt les olives verdes i un dia li va dir a la seva mare:

- Mare que puc menjar olives verdes?
- Ho sento, no en tinc, no en venen enlloc.

I un dia a la nit quan tothom dormia, la nena va aixecar-se del llit i va anar cap al bosc i camina que caminarà es va trobar un follet i li va preguntar:

- Follet, que em podries dir on són les olives verdes?
- No, no ho sé, no en tinc.

I es va trobar un ocell i li va dir:

- Ocellet, que em podries donar olives verdes?
- No, però el pastor t'ajudarà, està per l'altra punta del bosc. I caminant caminant es va trobar el pastor i li va dir:
- Pastor, que em podries donar olives verdes?
- No, però et donaré la vareta que t'ajudarà.

I la nena va trobar olives verdes per sempre més.

"El Coco"

Mireia Solés i López (2n B)

ELS RECORDS DEL CALENDARI

Hi havia una vegada un calendari que a cada nombre hi tenia un record.

El calendari es deia Juni i sempre pensava en els seus records. Però el record que li agradava més se li va esborrar de la memòria i ell es va encaparrar a trobar el record.

Una nit va fer les maletes i va sortir d'amagatotis i se'n va anar per trobar el record.

Després de caminar moltes hores va arribar al mercat de Santa Mergola i va voltar per totes les botiguetes però no va veure el record.

Després va anar a una altra parada i el va trobar. Se'l va posar al nombre adequat. Se'n va anar al lloc on passava el record. Era una masia i després de prendre mesures s'hi va quedar a viure. I allà va conèixer la calendaria més bonica de totes. S'hi va casar. Després del casament van menjar anissos.

"Cangur saltador"

Alba Planas González-Carrató (2n B)

LA SABATETA D'EN PEP

Temps era temps, hi havia una sabata marró i petita. Sense cordons! Era ben nova.

També hi havia un gos que es deia Pep i els dies de festa portava corbata i els dies de cada dia portava barret.

En Pep desitjava tenir unes sabates sense cordons. Un dia mentre anava al parc va passar al costat d'una botiga de sabates. Es va parar i el gos va dir:

- Que maca aquesta sabata negra.

És molt maca! però no és marró i a més a més és sense cordons.

- Jo la voldria marró i sense cordons.

Després va anar a una altra botiga i en va trobar una de marró i sense cordons.

I sempre s'hi posava a dins i estava molt i molt calent i va viure feliç i va menjar anissos per sempre més.

Va estar molt content ell i la seva sabateta.

"Osset de neu"

Eva Torrent i Mas (3r A)

JO DIC LA VERITAT

Fa molt de temps en un país molt llunyà hi vivia una nena que es deia Júlia. S'estava en una casa molt gran i molt lluny de l'escola.

Cada matí quan es llevava, per la finestra de la seva habitació veia els cotxes que passaven per la carretera i els ocells volant al cel.

Un bon dia, al sortir de casa seva per anar a col·legi va veure que les coses estaven canviades de lloc. A l'hora del pati ho va explicar als seus amics, però ells li van dir que els estava enganyant.

- Jo no dic mentides!- els va contestar la Júlia, però ja s'en havien anat.

Al sortir de l'escola els companys de la Júlia van veure arbres plantats al mig de la carretera, l'herba al teulat de les cases i coses girades al revés. Era com si tot tingués vida. Ho varen explicar a la Júlia i aquesta els va dir:

- Ho heu vist que no us havia enganyat?-

- És veritat, tenies raó, la pròxima vegada et creurem - van contestar els amics.

- Però perquè passa tot això? - va contestar la Júlia i els seus companys.

- No ho sabem! - van contestar els amics de la Júlia

- Hauríem d'investigar, oi? - va dir la Júlia

- Doncs potser si - van dir els seus companys

Van començar a buscar per esbrinar què passava. Van mirar per internet, es fixaven molt bé en el que feien les persones... fins que un dia van veure una persona més rara que les altres. La van seguir fins a casa seva. Vivia en una casa enmig del bosc. Era plena de teranyines i cuques. Van mirar per la finestra i van veure una casa molt desordenada. Però van veure una cosa que els va estranyar, era un potet que hi posava "per canviar les coses de lloc".

A vespre, d'amagat van entrar a la casa i van agafar aquell potet. L'endemà al matí el van investigar i van veure dos plus que deien "ON" i "OFF". Van pitjar "OFF", que vol dir apagat, i de sobte la Terra va tornar a la normalitat.

El dolent va anar a la presó.

I ja van poder viure feliços. I el conte contat ja s'ha acabat.

Adrià Flores i Serrano (3r A)

EL REI VERD

Fa molt i molt de temps en un país molt ric, hi existia un rei. Li agradava tant el color verd que tot el seu palau era d'aques color. Les parets eren verdes, l'habitació també i fins i tot la seva corona era verda.

Un dia va decidir que havia de viatjar i veure món.

Va anar a un país de muntanya nevat i tot era blanc. Li va semblar estrany, però li va agradar. Va anar a un país proper al mar i va descobrir el color groc i el color blau. Li va semblar estrany, però li va agradar molt. Va seguir viatjant i es va aturar al país de les l·laminadures. Allà va descobrir el marró de la xocolata, el rosa dels xiclets i el vermell de les piruletes. Li va semblar estrany però li va agradar molt molt i molt.

Finalmet va anar al país de les fires. Allà va descobrir tots els color junts. Allò li va agradar tant que va anar ràpid al seu palau i el va convertir en un palau de colors. Va ser el més maco del món.

I conte contat ja s'ha acabat!

Martí Vall i Oliveira (3r B)

EL RATOLÍ I EL LLEÓ

Un dia normal com cada dia, el lleó, el rei de la selva estava avorrit. De sobte va aparèixer un ratolí davant seu i li va dir:

- Què et passa?

- Estic avorrit però no podràs ajudar-me, segur!

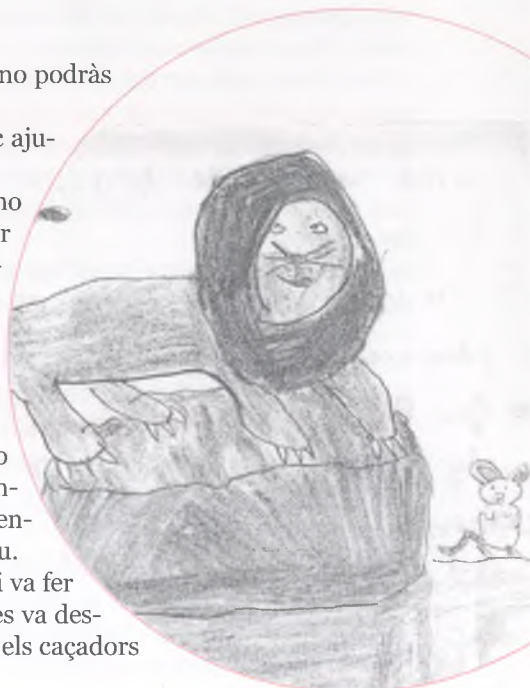
- I perquè no et puc ajudar?

- Doncs perquè no tens prou força per fer marxar els caçadors.

- Ho intentaré, però m'has de deixar temps fins les set de la tarda.

- Entesos, però si no els fas fora et menjaré. - va dir el lleó pensant ja amb l'aperitiu.

El lleó es va estirar i va fer la migdiada. Quan es va despertar va veure que els caçadors

Obres Premiades

l'havien atrapat dalt d'un arbre i va començar a cridar:

- Auxili! Auxili!

Al cap d'una estona de cridar, un elefant el va sentir i va dir:

-Amb la meua força tiraré aquest arbre a terra.

Però no tenia prou força.

Després va venir una girafa i va dir:

- Jo et despenjaré de l'arbre

Però no sabia desfer aquell nus tant fort.

El ratolí va sentir com cridava el lleó i va anar corrent fins allà; després es va enfil·lar a l'arbre i va començar a rosegar la xarxa. Al cap d'una estona va aconseguir fer un forat a la xarxa i el lleó es va poder escapar per el forat que havia fet el ratolí. Van fer fora els caçadors i el lleó no es va avorrir mai més.

Claudia Barrera i Piñeiro (3r B)

EL COLOM DE LA PAU

Hi havia una vegada un colom molt despistat, era un colom missatger, era de color blau. Un dia el rei va dir:

- Necessito que un colom missatger porti un missatge al rei d'Escòcia i que li digui que invaïrem als irlandesos, i just van agafar en Blauet, el colom despistat.

Quan li van donar el paper va començar a volar; el colom Blauet just es va parar a Irlanda, el poble enemic.

En Blauet es va adormir sota d'un arbre i va començar a somiar; el seu desig era ser lliure i córrer món, no estar en una gàbia, i com que sabia que si portava el paper al rei d'Escòcia hi hauria guerra i ell només volia la pau, va enterrar el paper sota terra i va anar a visitar el poble. Va veure un munt de coses noves, després s'en va anar a Cantàbria. Allà, després de 3 dies, el seu color blau se li va destenyir i va començar a plorar, però tenia tanta gana que va veure una olivera i així va començar a menjar olives. Quan es va atipar de menjar ve veure's de color blanc. Blauet va dir-se a si mateix:

- Si sóc blanc, com em puc dir Blauet? i ell mateix va dir-se:

- Vull la pau o la guerra? vull la pau, em diré Pau, el colom de la pau. I un dia en Pau va donar la volta al món i així una guerra va desaparèixer que podia haver destruït el món.

Quan va ser gran va morir, però en aquell arbre que havia descansat ara hi descansarà.

Clàudia Calderón Castillejo (4rt A)

EL MÓN DE LA FELICITAT

Hi havia una vegada una noia que tenia tot el que volia, el seu pare era molt ric.

Aquella noia ho tenia tot menys la felicitat. Es deia Aurèlia. Tenia una germana que es deia Clementina. Les dues eren molt bones noies. L'Aurèlia era rossa i tenia els ulls verds. Era llesta i sempre estava de molt bon humor, però

quan va descobrir que a la seva mare li quedava molt pocs dies de vida es va entristir molt. La Clementina també tenia els ulls verds, era rossa, molt llesta, sempre estava de molt bon humor fins que també ho va descobrir. També hi havia una noia grassoneta d'ulls blaus, castanya i gens llesta que es deia Estefalotoides. era molt mala persona i pigada, sempre copiava als exàmens. Com ja he dit abans, les dues germanes estaven molt tristes, decepcionades amb si mateixes.

Un dia la seva mare va morir.

No varen tornar a parlar durant dos mesos. A mesura que passaven els dies, les seves cares reflectien més la seva tristesa que sentien, els seus ulls plorosos, cara llarga i cada moment pensaven en la seva mare. No estaven gens de bon humor. Tots els matins l'Aurèlia i la Clementina es posaven a ballar a l'habitació de la seva mare. Un dia al matí, quan estaven ballant a l'habitació de la seva mare, es va obrir un món ple de felicitat. Era un món on la gent no es passava el dia contaminant o jugant a la Nintendo. Era un món meravellós ple de felicitat.

De sobte, l'Aurèlia va anar a l'habitació de la seva mare i va criar de seguida a la germana i al seu pare. Quan varen ser allà, varen veure que no s'havien de preocupar, que podien veure a la seva mare quan volguessin i que la clau d'aquell món no era una clau normal i corrent, era la felicitat. A partir d'aquell moment, cada dia anaven a veure a la seva mare. L'Aurèlia i la Clementina varen tornar a tenir ganes de fer coses i el millor de tot era que se sentien felices. Des d'aquell dia, elles van adonar-se que ho tenien tot i que no podien demanar res més.

Anna Bartolí i Albó (4rt A)

DINS DEL LLIBRE

No fa gaire temps, en un poble anomenat Bescusí hi havia una nena que es deia Anna i li agradava molt llegir. Tenia els ulls blaus i era la més rossa del poble. Vivia al carrer més antic del poble, però era el més bonic. Tenia uns veïns fantàstics. La seva millor amiga vivia just al costat i els seus pares també eren molt bons.

Un dia l'Anna tenia ganes de llegir, però tots els llibres que tenia a casa ja els havia llegit. Només hi havia un lloc on anar: la biblioteca. Quan anava tirant cap a la biblioteca es va trobar a la Cristina, i la Cristina també anava cap a la biblioteca i juntes hi van anar. Quan van arribar-hi van començar a mirar els llibres i de cop van sentir:

- Ajuda! ajuda! estic dins del llibre, ajuda, el llibre més gros, es titula "El món misteriós", ajuda!- i la veu es va deixar de sentir. L'Anna i la Cristina es van quedar sorpreses però l'Anna va dir:

- Cristina, ha dit que el llibre es titula "El món misteriós", jo l'he llegit i sé de que va, potser si hi entréssim... i la Cristina la va interrompre:

- No deus pensar de salvar aquesta veu i entrar en aquest llibre? Perquè jo si!!! Que emocionant! I tu també, no?

- És clar que si!-

I les dues amigues van agafar el llibre, el van obrir i aaaaaaaah! Van entrar dins el llibre! I les dues nenes van anar seguint el camí que marcava en conte. De cop van veure unes muntanyes molt altes. Les nenes es van acostar a les muntanyes i van veure que al peu de la muntanya hi havia una cova. Hi van entrar. En entrar a la cova van sentir com un soroll i la Cristina va dir:

- Jo he llegit aquest llibre i el soroll d'aigua em sembla que és un riu, no?

- Potser sí Cristina!

I les dues amigues es van trobar un pont que travessava un riu. El van començar a travessar i quan estaven al mig del pont la Cristina va dir:

-Anna i ara que passava més?

I l'Anna va contestar: -Doncs que el pont... es trencava aaaaaah!-

I el pont es va trencar i van caure al riu. La corrent se les emportava, però es van agafar a unes pedres que sortien de l'aigua i així no hi havia cap perill. Després van veure unes fustes del pont de quan s'havia trencat i amb unes cordes que van trobar van fer una mini barca. Van pujar-hi i la corrent se les emportava i van caure per una cascada. Finalment van sortir al mar, al costat d'una illa i... de cop, una veu va dir:

-Eh, soc aquí, a l'illa, ajuda!

I la Cristina va dir:

-Un moment Anna, aquesta no és la veu d'abans?-

-Sí! corre anem a salvar-la.-

i les dues amigues van anar cap a la veu i van veure que era la cosina de l'Anna, la Laura, i la Laura va dir:

-Eh Anna, tu també has llegit el llibre, no?

- Sí, després vaig sentir una veu i vam agafar el llibre...

- Bé, però... Cristina i Anna heu de fugir ràpid ara que podeu, encara hi sou a temps, sinó el monstre us segrestarà.

- No, nosaltres us rescatarem a tots i matarem al monstre!

- Si ho voleu fer, el monstre es allà a dalt de la muntanya però vigileu molt. Adéu.

I així es com la Cristina i l'Anna van anar a rescatar la gent i a matar el monstre. Quan van ser a dalt de la muntanya van veure un monstre de foc gegant i el monstre es va girar i les volia matar. Però quan estava traient foc, una veu va dir:

- Nenes, agafeu aigua i elimineu-lo.

Les nenes es van quedar quietes de cop i l'Anna va dir:

- Cristina, l'hem de tirar al mar.

I les dos nenes van començar a córrer cap a la platja. Les nenes es van tirar al mar i el monstre es va apagar.

De cop, les nenes i tots els que havien llegit el llibre van sortir.

I el conte va explotar. Tots es van salvar i van donar les gràcies a la Cristina i a l'Anna, i així és com elles dues van salvar molta gent. I així es com les dues nenes van passar una aventura extraordinària!

Fi

Paula Torrens i Vilà (4t B)

ELS COLORS BOJOS DEL CAMALEÓ

Fa molt de temps a la selva hi vivia un camaleó molt feliç i vet aquí qu'un dia va passar una cosa molt estranya ja que el mono o l'hipopòtam estaven jugant a l'oca i es va sentir un crit molt fort per tota la selva. En veure d'on venia aquell crit van trobar al camaleó i li van dir:

- Per què crides?

- Mireu que em passa - va dir el camaleó - em poso sobre una pedra i m'hauria de posar gris i m'he posat lila; si em poso al costat de l'herba m'hauria de posar verd i emposo de color taronja... estic molt espantat.

El mono i l'hipopòtam van decidir ajudar-lo i van pensar que si li feien un bon espant es podria solucionar. Així que, a la nit, i disfressats de caçadors, se li van acostar i ja estaven preparats... en el moment oportú li van fer un bon en-surt. L'espant va ser tan sensorial que el camaleó es va posar verd fluorescència i va dir:

- Ara sí que me l'heu fet bona!

Quan va arribar el matí, el camaleó es va aixecar i va veure que era de color vermell amb taques roses... vinga plorar... vinga plorar. Més tard va aparèixer entre les herbes un lleó amb molta melena i unes dents molt afilades, i naturalment, el mono i l'hipopòtam van fugir corrents, però el camaleó es va espantar tant que no es podia moure... el lleó el va olorar i ensumar, fins i tot el va llepar una mica però aquell color tan estrany li va fer pensar que era verinós i va tocar el dos.

En tornar el mono i l'hipopòtam no se'n sabien avenir... i van agafar el camaleó i el tiraven enlaire un cop darrera l'altre, mentre el camaleó reia... tots reien molt i molt contents. El camaleó no va recuperar mai els seus colors... però tots tres van ser molt feliços perquè l'amistat és més important que l'aparença física.

"Supernena"

Estefania Bermudo Tirado (4t B)

UNA MALALTIA DE NOM CÀNCER

Hi havia una vegada una nena que es deia Mariona. La Mariona tenia 10 anys, era morena, ulls de color de la mel, alta, primeta, pell blanca i sempre reia. Li agradava molt el col·legi i estar amb els amics, amb la professora, jugar, aprendre, però el que més li agradava era pintar. La Mariona tenia una amiga que es deia Paula. La Paula era rossa, ulls blaus, grassoneta, pell morena, normaleta d'alçada i sempre reia. Un dia la Mariona es va començar a trobar malament, no tenia gana, tot ho feia malament, no volia jugar amb la Paula i ja no reia com sempre. La Maria era la seva mare, i en Josep el seu pare. La mare es preocupava d'ella i li preguntava:

- Mariona, que no et trobes bé?

Obres Premiades

- Em trobo malament.

- Doncs anem a l'hospital

I aquí comença la història de la Mariona.

Va arribar a l'hospital i el metge li va preguntar què li feia mal. La Mariona va explicar el que li passava. El metge va fer un anàlisi de sang i d'orina i una pila de proves més. Van marxar a casa i a la setmana següent el metge trucava a casa i li va dir el resultat de les proves... encara recordo la cara que va posar la mare i de seguida vaig entendre que alguna cosa no anava prou bé. Al dia següent van anar un altre cop a la consulta i el metge va explicar la malaltia... LEUCÈMIA... CÀNCER DE SANG... la Mariona es va posar molt trista... però la seva mare encara s'hi va posar més. El metge va explicar què calia fer; mentre el pare era treballant a l'estranger i va venir a Catalunya corrents. A l'amiga Paula li van explicar que la Mariona tenia càncer i a l'escola la professora va explicar el motiu pel qual la Mariona era absent.

El tractament va ser molt bèstia, vomitava molt, va perdre els cabells, no podia córrer, es cansava molt, sempre anava trista i no tenia ganes de pintar tot i que era el que més li agradava. Mig any de tractament i semblava que les coses es podien arreglar, els pares estaven supercontents. Finalment una operació al quiròfan per acabar de fer net; l'operació va ser llarga i complicada, i la recuperació pitjor, però passats quatre mesos ja anava altra cop a l'escola i ja feia vida normal. El cabell li tornà a créixer i altra cop volia pintar, menjar, córrer i jugar amb la Paula... i fóra una altra vegada la Mariona per a sempre més.

"Gateta d'Or"

Mariona Gispert i Figueres (4t C)

MAI MÉS

Estimats amics, com ja sabeu tot conte o història té un inici i un final; en el nostre cas, la història comença (per mala sort) en una casa deshabitada, però si no ho estigués, no hi hauria història.

Tot comença quan en Manel, un noi d'onze anys, alt, ros i d'ulls verds caminava pel carrer. De cop va sentir: Aaaaaaaauuuuuuhhhh!

Ell, preocupat, va córrer cap al jardí d'una casa molt gran que hi havia per allà. Era un gos el que feia aquell soroll, el pobre gos havia caigut en un forat que hi havia al jardí. En Manel el va ajudar i quan tot estava arreglat es va sentir atret per aquella casa tan enorme i va entrar-hi per la finestra.

Quan va ser-hi va cridar decidit:

-Hola! emmmm.... sento entrar a casa seva així senyor!

Però l'únic que es va sentir va ser un silenci absolut. Quan ja feia hores que voltava per dintre d'aquella casa va seure a les escales i va dir:

- Crec que ja hauria d'anar tornant a cas...

De cop una oloreta molt bona passava per davant del nas d'en Manel.

-Pollastre rostit!- va cridar en Manel.

Va córrer cap al pis de dalt i en comptes d'un pollastre va

trobar un mirall molt gran de color d'or.

Era un mirall que atreïa molt a tothom i el pobre Manel creïeu que ho va resistir? No senyor, en Manel com a mosca a la teranyina va tocar el mirall i... el mirall des de la punta del dit de la mà a la punta del dit del peu se'l va empassar. Quan va arribar a l'altre extrem del mirall va caure i es va donar un cop al cap. Després d'uns moments, quan es va recuperar, va mirar tot estranyat al seu voltant. Es va aixecar i darrera un test va veure un nen que li feia pam i pipa. No era un nen qualsevol. Era diferent dels humans. Semblava un d'aquells éssers mig robòtics mig humà que havia vist en els contes de fantasia. Després en va veure un altre. No un. Dos. Tres. Quatre. Més ben dit, tot n'era ple.

En Manel va preguntar a un d'ells:

- Perdoni senyor... em podria dir on sóc?

L'homenot li va respondre:

- Noi... tu vens d'un d'aquells contes fantàstics o d'on vens?

Estem a Mai Més, un dels millors planetes de tot l'espai.

En Manel va pensar:

- Un moment! I si aquest mirall m'ha transportat d'un planeta a un altre? Quina passada! Ho he d'anar a explicar a l'Iris- la seva millor amiga.

Va tornar a travessar el mirall i va tornar corrent cap a casa seva. En arribar a casa li va dir a la seva mare:

- Mare, ara torno! Vaig a casa l'Iris un moment.-

Va arribar corrent a casa l'Iris. Ella va sortir de casa seva i en veure en Manel tant cansat li va dir:

- Manel... què et passa?

- Iris, has de venir amb mi, t'he d'ensenyar una cosa.

- No puc... tinc classe de violí.

- Però és una passada... ho has de veure!

En Manel va agafar l'Iris del braç i se la va emportar.

van arribar a la casa abandonada i la va tirar contra el mirall. Quan va arribar a l'altre extrem ella va dir:

- Tens raó, és una passada!

Van voltar molta estona per mai Més i van passar una estona d'allò més divertida.

Quan eren enmig del "vol" per tornar a casa van xocar contra una xarxa invisible i van haver de retrocedir. No podien tornar a casa. Voltant per aquell món sense fi van conèixer per casualitat un ésser d'aquell món.

- Hola! em dic E36510. I vosaltres? Com us dieu?

- Hola, som en Manel i l'Iris. Som d'un altra planeta.

- Manel? Iris? Quins noms més estranys, no? I de quin planeta veniu?

- Venim de la Terra. Per això els nostres noms et semblen tan estranys.

- Escolteu amics: m'heu dit que teniu un problema, oi?

- Sí... el problema és que no podem tornar a casa nostra.

- I perquè no veniu a casa meva a sopar aquesta nit? Ah! No! Millor! Fins i tot a dormir!

En Manel i l'Iris van pensar que fins que es solucionés el problema era una molt bona idea i van cridar a l'hora:

- Sí! I tant que sí!

Evidentment a casa d'en E36510 van ser rebuts amb certa desconfiança, però quan va passar un temps fins i tot jugaven a cartes.

L'endemà al matí el carter, que era un bon amic de la fa-

mília, els hi va dir:

- Tenim un carta per una humans. Ens han dit que l'enviéssim aquí. Que són aquí amb vosaltres?

- Sí gràcies, va dir l'A4285, que era la germana de l'E36510. La carta deia:

"Benvolguts humans, sentim dir-los que si volen tornar a casa no podran tornar mai més a Mai Més perquè al mirall només li queda energia per a dos viatges. Ens sap greu.

Firmat:

Agència interplanetària de viatges."

"Rosa negra"

Xènia Vilaplana i Vidal (4t C)

LA NORA NO CREIA EN LES BRUIXES

La Nora era una nena que ja no creia en les bruixes. No creia en les típiques bruixes lletges i velles que volen en escombres i espanten els nens, tot i que està comprovat que n'hi ha.

Ni tampoc creia en les bruixes mopednes, guapes i joves, que duen texans, fumen i ballen rock.

La nora es pensava que ja era gran.

No llegia contes de fades, prínceps encantats o granotes que parlen.

De fet, ja no creia ni en Peter Pan. Un dia, a l'escola la mestra va anunciar que el dissabte celebrarien una festa de disfresses. La Nora es va posar molt contenta i va decidir disfressar-se de... bruixa.

Aquell dissabte la festa era animadíssima. Molts nois i noies jugaven, menjaven contes de porc i pastissos. Algunes disfresses eren esplèndides.

N'hi havia de policies, de cantants famosos, de personatges com en Tarzan o la Heidi, i moltes altres d'indis, pallassos, futbolistes... Fins i tot una nena es va disfressar de vaca. Enmig de l'enrenou, la Nora va descobrir una altra bruixa i va sentir enveja.

L'altra bruixa anava perfecta: amb arrugues, ungles llarguïssimes, fastigosos ullals groguencs i un barret de cucurutxo. Semblava autèntica.

La Nora s'hi va acostar per l'esquena. Volia descobrir qui era la nena que s'haia disfressat tan bé. I li va estirar els cabells per arrencar-li la perruca... Llavors, la Nora es va quedar espatarrada. No era una perruca! era una bruixa de debó! Al bruixa li va somriure malèvolament i li va dir amb veu cavernosa:

- Que n'ets de ruca! Ara sabràs el que és bo! Per idiota!

La pobra nena es va desmaiar de l'ensurt. Tothom va pensar que era a causa de la calor o per l'afartada de cotnes de porc; perquè ningú, excepte la Nora, no havia vist a la festa la bruixa de debó: per als altres era invisible.

Des de llavors, a les nits, la Nora passava una por terrible i dormia amb el llum encés.

I a vegades se li apareixia en somnis la bruixa de la festa, amb altres bruixes, i li movien el llit i li ficaven un pèl per l'orella i li feien una pila de coses més.

Una nit, les bruixes la van obligar a veure's un veuratge marronós, dolcenc i escumós. Li van dir que, gràcies a

aquell beuratge es convertiria en bruixa en fer els tretze anys, com ja li havia passat a moltes nenes.

A partir d'aquell moment, la nora veia bruixes per tot arreu: la mestra, la llibretera, la venedora de pipes, la taquillera del metro... totes li semblaven bruixes. La Nora va decidir deslliurar-se d'aquell terrible encanteri. I va tornar a llegir contes, feixos de contes, com quan era molt petita, perquè va entendre que la seva salvació estava en els contes.

Van passar uns quants mesos.

La Nora seguia devorant com una esperitada tots els contes de la biblioteca, fins que va trobar el que buscava... en un conte! El conte explicava que els malefics de les bruixes es trencaven de diues maneres: una, amb el primer petó d'un príncep blau. L'altra, amb un elixir màgic. I en portava la recepta!

Era aquesta:

"Mig got d'igua de pluja amb una cullerada d'oli, un trèvol, una pota de saltamartí viu, un musclo, una llimona espresmuda, un dit de llet, un altre de vi, un pèl amb tres nusos, all en pols i sucre a discreció. Remeneu el beuratge abans de prendre'l. Beveu-ne només un glop mirant a la Lluna i crideu: Escuvidú! Després respatlleu-vos les dents i mengeu-vos un caramel."

La Nora va preparar l'elixir, se'l va beure i va dir la paraula màgica. Després es va quedar adormida.

Des de llavors la Nora no té malsons; però ara creu en les bruixes. Hi creu tant, que està buscant el seu príncep blau, per si no li fa efecte l'elixir quan faci els tretze anys. I a més, ara la Nora llegeix molts, moltíssims contes...

"La pintora màgica"

Arnau Ruiz i Cervino (5è A)

LA LAIA I LA LLUNA

Hi havia una vegada una nena anomenada Laia que sempre explicava històries sobre la Lluna.

La mare estava molt preocupada perquè la Laia tenia molta imaginació.

Cada nit, quan la Laia s'en anava a dormir, li deia a la Lluna:

- Quina cara més trista! Que no t'ha anat bé el dia? Quina cara més contenta! Que t'ho has passat molt bé avui?

Aquella nit, la Laia s'en va anar al llit trista i dolguda perquè s'havia barallat amb el seu germà que li havia dit que tenia massa imaginació... Quan s'hi va posar, va veure una llum blanca que entrava per la finestra de la seva habitació. No sabia si ho havia somiat o no, però el cas és que somiat o no la llum blanca la va arrossegar suaument fins a estar al seu costat.

La Laia va allargar la mà i va anar tocant tots els forats de la blanca cara de la Lluna. La Lluna li va dir:

- Laia, tu ets una de les que em veuen la cara, només és qüestió d'imaginació. Mira, veus la Terra? Doncs mira aquells dos enamorats, sí, aquells. Ells em veuen la cara. I mira aquell pastor, sí, aquell: doncs aquell m'explica moltes coses cada nit. I ara et repetiré que només es qüestió

Obres Premiades

d'imaginació, de creure-hi i de tenir il·lusió.

I la llum blanca la va tornar amb la mateixa suavitat que l'havia portat.

No sabia si ho havia somiat o no. I aquella nit va sortir al carrer i li va llençar un petó. I aquella nit sí, en podeu estar segurs, que la Lluna li va picar l'ullet.

"Espelmeta"

Aida Jordà i Sebastián (5è A)

L'ILLA DEL TRESOR

Fa molt i molt de temps, vés a saber quan, en un país desconegut, hi habitava un caçador anomenat Andreu. Aquest home era tan i tan despistat que es podia deixar el seu gos al parc i no adonar-se'n. Bé, la veritat és que no tenia gos, però és per dir alguna cosa.

Vet aquí que un dia, el senyor Andreu llegia tranquil·lament el diari mentre es prenia una tassa de té. Justament, quan va girar pàgina, va veure una notícia que deia: "S'ha descobert una illa solitària a pocs quilòmetres d'aquí" I per sort hi havia el mapa de l'illa!

L'Andreu no s'ho va pensar dues vegades, va anar a preparar la motxilla i se'n va anar a buscar aventures. Us pregunteu perquè? Doncs mireu... a l'Andreu li agradaven molt les aventures i investigar en llocs desconeguts. I així que una vegada va estar, va anar al port on hi havia uns quants vaixells, pocs, però de bona qualitat.

Va engegar el motor i va iniciar la recerca d'aquella illa misteriosa. Pel camí, va buscar el diari dins la motxilla, però no, no hi havia maneres de trobar-lo.

- I ara què faig?- va preguntar-se ell mateix.

Com us podeu imaginar, l'Andreu era molt despistat i es veu que se l'havia deixat a casa i no podia anar a l'illa perquè no en sabia el camí.

No es va donar per vençut i va començar a buscar i buscar fins que va albirar una cosa marró a l'horitzó.

El nostre amic va pensar: "Aquesta deu ser l'illa que deia el diari! Quina sort que he tingut!"

I sí senyor s'en va anar directament cap allà.

Quan hi va arribar, l'Andreu no s'ho podia creure: era ben bé una illa tropical! o... potser no ho era? vés a saber...

El noi va ancorar la barca i es va endinsar enmig de la selva. Tot caminant, es va fixar que de moment no hi havia cap explorador investigant l'illa i això el va fer dubtar.

"Potser aquella no era l'illa que sortia al diari?" va pensar el nostre intrèpid amic, però va continuar caminant. De sobte, es va aturar: s'havia trobat de morros davant una porta de pedra plena de jeroglífics!

- Ostres, que guai!- va exclamar entusiasmada.

L'Andreu tenia una germana que havia estudiat jeroglífics i coneixia el que volen dir alguns dels signes. Es va posar a contemplar la porta, i de sobte va dir:

- I és clar! ja ho tinc! Això són les instruccions del mapa d'un tresor! Diu així: Tot recte; a l'esquerra; tira endavant i gira a la dreta. Me'n hi vaig de seguida!

I sí sí, se n'hi va anar.

Va tirar tot recte. Després va veure un caminet que anava

cap a l'esquerra; va tirar cap endavant un altre cop i va girar a la dreta. Quan va haver fet tot això, es va trobar una cova de cristall preciosa.

- Quina cova més bonica! No havia vist en ma vida una cova tan impressionant!- va exclamar meravellat.

Es va ficar dins la cova i resulta que, a dintre, hi havia ple de joies, de diamants... !

L'Andreu no s'ho va pensar dues vegades, va ficar tots els tresors dintre la motxilla i va iniciar el camí de retorn.

Va anar directament cap a la barca, la va desancorar i va tornar ràpidament cap al poble. Bé, el que passa és que no sabia on era, però per sort el va trobar. Un cop va baixar a terra, se'n va anar cap a casa seva i va treure tot el que havia trobat de la motxilla.

L'Andreu s'havia fet ric! Però no va dir res d'això als periodistes, perquè si no estaria perdut: li estarien tot el dia a sobre!

Ah, una última cosa: l'Andreu creia que aquella illa solitària era la que sortia al diari, però en realitat no ho era. No li digueu, eh, perquè segurament tindria una gran desil·lusió o potser s'enfadaria amb mi!

"Mitja Lluna"

Maria Busquets i Prat (5è B)

LA LLETJA ENTRAMALIADA

Hi havia una vegada una nena que es deia Júlia. Un dia li va dir a la seva mare:

- Mamà, vull un llibre màgic.

La seva mare va pensar: "i d'on trec jo un llibre màgic?"

La Júlia es va quedar mirant la seva mare esperant que li tornés contesta. La seva mare es girà i exclamà:

- I on el puc comprar aquest llibre!

La Júlia se la queda mirant i li contesta:

- Ja ho sé, vine, anirem a la llibreria!

La mare la segueix fins a la llibreria i veu com la Júlia es dirigeix al fons de la botiga, passa per una porta secreta i veu una sala plena de llibres que volen, enraonen, mediten... Tota sorpresa li diu a la nena:

- On som?

La Júlia li contesta:

- Al món màgic! Jo volia comprar-ne un, però sense el teu permís no podia!

La mare la mira atentament i li diu:

- Doncs ara ja te'n pots comprar un. Quin vols?

- Mira, aquell que diu: VOLS FER MÀGIA?

- D'acord, anem a pagar.

Arriben a casa i la Júlia obre el llibre sola a la seva habitació. De cop veu una lletra que salta del llibre i li diu:

- Hola, sóc la lletra entremaliada! Vols ser la meva amiga?

- D'acord! A què vols jugar?

- A fer entremaliadures.

- No, això no!

- Per què? és molt divertit fer entremaliadures com per exemple cremar un plàstic o un llibre que agradi molt a la teva mare.

- No, això no es fa.

Obres Premiades

d'imaginació, de creure-hi i de tenir il·lusió. I la llum blanca la va tornar amb la mateixa suavitat que l'havia portat.

No sabia si ho havia somiat o no. I aquella nit va sortir al carrer i li va llençar un petó. I aquella nit sí, en podeu estar segurs, que la Lluna li va picar l'ullet.

"Espelmeta"

Aida Jordà i Sebastián (5è A)

L'ILLA DEL TRESOR

Fa molt i molt de temps, vés a saber quan, en un país desconegut, hi habitava un caçador anomenat Andreu. Aquest home era tan i tan despistat que es podia deixar el seu gos al parc i no adonar-se'n. Bé, la veritat és que no tenia gos, però és per dir alguna cosa.

Vet aquí que un dia, el senyor Andreu llegia tranquil·lament el diari mentre es prenia una tassa de té. Justament, quan va girar pàgina, va veure una notícia que deia: "S'ha descobert una illa solitària a pocs quilòmetres d'aquí" I per sort hi havia el mapa de l'illa!

L'Andreu no s'ho va pensar dues vegades, va anar a preparar la motxilla i se'n va anar a buscar aventures. Us pregunteu perquè? Doncs mireu... a l'Andreu li agradaven molt les aventures i investigar en llocs desconeguts. I així que una vegada va estar, va anar al port on hi havia uns quants vaixells, pocs, però de bona qualitat.

Va engegar el motor i va iniciar la recerca d'aquella illa misteriosa. Pel camí, va buscar el diari dins la motxilla, però no, no hi havia maneres de trobar-lo.

- I ara què faig? - va preguntar-se ell mateix.

Com us podeu imaginar, l'Andreu era molt despistat i es veu que se l'havia deixat a casa i no podia anar a l'illa perquè no en sabia el camí.

No es va donar per vençut i va començar a buscar i buscar fins que va albirar una cosa marró a l'horitzó.

El nostre amic va pensar: "Aquesta deu ser l'illa que deia el diari! Quina sort que he tingut!"

I sí senyor s'en va anar directament cap allà.

Quan hi va arribar, l'Andreu no s'ho podia creure: era ben bé una illa tropical! o... potser no ho era? vés a saber...

El noi va ancorar la barca i es va endinsar enmig de la selva. Tot caminant, es va fixar que de moment no hi havia cap explorador investigant l'illa i això el va fer dubtar.

"Potser aquella no era l'illa que sortia al diari?" va pensar el nostre intrèpid amic, però va continuar caminant. De sobte, es va aturar: s'havia trobat de morros davant una porta de pedra plena de jeroglífics!

- Ostres, que guai! - va exclamar entusiasmada.

L'Andreu tenia una germana que havia estudiat jeroglífics i coneixia el que volen dir alguns dels signes. Es va posar a contemplar la porta, i de sobte va dir:

- I és clar! ja ho tinc! Això són les instruccions del mapa d'un tresor! Diu així: Tot recte; a l'esquerra; tira endavant i gira a la dreta. Me'n hi vaig de seguida!

I sí sí, se n'hi va anar.

Va tirar tot recte. Després va veure un caminet que anava

cap a l'esquerra; va tirar cap endavant un altre cop i va girar a la dreta. Quan va haver fet tot això, es va trobar una cova de cristall preciosa.

- Quina cova més bonica! No havia vist en ma vida una cova tan impressionant! - va exclamar meravellat.

Es va ficar dins la cova i resulta que, a dintre, hi havia ple de joies, de diamants... !

L'Andreu no s'ho va pensar dues vegades, va ficar tots els tresors dintre la motxilla i va iniciar el camí de retorn.

Va anar directament cap a la barca, la va desancorar i va tornar ràpidament cap al poble. Bé, el que passa és que no sabia on era, però per sort el va trobar. Un cop va baixar a terra, se'n va anar cap a casa seva i va treure tot el que havia trobat de la motxilla.

L'Andreu s'havia fet ric! Però no va dir res d'això als periodistes, perquè si no estaria perdut: li estarien tot el dia a sobre!

Ah, una última cosa: l'Andreu creia que aquella illa solitària era la que sortia al diari, però en realitat no ho era. No li digueu, eh, perquè segurament tindria una gran desil·lusió o potser s'enfadaria amb mi!

"Mitja Lluna"

Maria Busquets i Prat (5è B)

LA LLETRA ENTRAMALIADA

Hi havia una vegada una nena que es deia Júlia. Un dia li va dir a la seva mare:

- Mamà, vull un llibre màgic.

La seva mare va pensar: "i d'on trec jo un llibre màgic?"

La Júlia es va quedar mirant la seva mare esperant que li tornés contesta. La seva mare es girà i exclamà:

- I on el puc comprar aquest llibre!

La Júlia se la queda mirant i li contesta:

- Ja ho sé, vine, anirem a la llibreria!

La mare la segueix fins a la llibreria i veu com la Júlia es dirigeix al fons de la botiga, passa per una porta secreta i veu una sala plena de llibres que volen, enraonen, mediten... Tota sorpresa li diu a la nena:

- On som?

La Júlia li contesta:

- Al món màgic! Jo volia comprar-ne un, però sense el teu permís no podia!

La mare la mira atentament i li diu:

- Doncs ara ja te'n pots comprar un. Quin vols?

- Mira, aquell que diu: VOLS FER MÀGIA?

- D'acord, anem a pagar.

Arriben a casa i la Júlia obre el llibre sola a la seva habitació. De cop veu una lletra que salta del llibre i li diu:

- Hola, sóc la lletra entremaliada! Vols ser la meva amiga?

- D'acord! A què vols jugar?

- A fer entremaliadures.

- No, això no!

- Per què? és molt divertit fer entremaliadures com per exemple cremar un plàstic o un llibre que agradi molt a la teva mare.

- No, això no es fa.

- Doncs mira, sort que no has agafat el llibre on hi havia el meu millor amic, perquè és molt més entremaliat que jo. Fa coses molt grosses: crema escombraries, tira bombes fèrides...

La Júlia se la mira, l'agafa i li diu:

- Les coses que fas no estan bé. Mira, ara et ficaré dins d'un llibre nou que es titula "COM APRENDRE A VIURE EN SOCIETAT". Espero que aprenguis la manera correcta de com t'has de comportar.

La lletra entremaliada se la mira dubtosa i exclamà:

- D'acord! però d'aquí a un temps, em passes al meu llibre de màgia i així ensenyaré a les altres lletres el que he après.

I així ho va fer la nostra estimada amiga.

"Sol brillant"

Adrià Ventura i Fernàndez (5è B)

UN LLOC MOLT ESTRANY

Aquell dia l'àvia de la caputxeta vermella se sentia més jove que mai i va decidir anar a passejar pel bosc, i, tot passejant, acostar-se a casa de la seva filla i fer companyia una estoneta i a la seva néta que estava malalta al llit.

Abans de posar-se en camí preparà un bonic ram amb les flors més boniques dels seu jardí.

Tota cofoia i alegre es posà en camí i cantant s'endinsà al bosc, però després d'una estona de caminar... l'àvia es va trobar un bosc al revés: els arbres eren de cap per avall, els ocells caminaven per terra, les guineus volaven pel cel, les ovelles es menjaven els llops i, sobretot, tots els animals parlaven molt.

Caminant, caminant, l'àvia es va trobar un llop i li va preguntar:

- Que saps a quin bosc estic?

I el llop li va dir:

- Et trobes al bosc on res és impossible.

I l'àvia li diu:

- Doncs així em toca menjar-te jo a tu.

Amb la broma de l'àvia, el llop va marxar corrents. Però l'àvia no li volia fer por, ella volia saber com sortir d'aquell lloc tan estrany, perquè volia anar a veure la seva estimada Caputxeta.

Tot caminant, caminant, va trobar ara una formiga gegant a qui també va preguntar:

- Saps com puc sortir d'aquest lloc?

I la formiga li va dir:

- Sí. Passant pel meu cau aconseguiràs trobar el món real.

La formiga va portar l'àvia en una cova immensa: allò era el seu cau.

L'àvia va pensar que no podria sortir mai d'allà, però després va veure una llum que brillava al fons i va seguir ben arrodida fins arribar-hi.

I... tot li va començar a donar voltes i va perdre la consciència. Quan va recuperar-la es trobava al seu jardí, a terra, i la pobre àvia va pensar que era una sort tornar a ser en un món tan normal!

"Mel"

Aram Peris Cervià (6è A)

LA TÍPICA AMPOLLA

Era el típic palau tan i tan lluny i que feia tan i tant de temps que hi era la típica història que no se'n recordava de la típica història d'un príncep, un drac i una princesa, però no! Eren així dues ampolles juntes que estaven al típic mar desconegut.

I el típic peix enorme que es menjava tot el que podia. Era d'aquells peixos que semblen que estiguin plens de llums per veure-hi dins el típic mar.

Quan el peix se'n va anar a menjar les ampolles, com que era mig cec pobret, només es va menjar una ampolla que tenia un missatge que deia:

"No a la guerra", o sigui, el típic missatge que tothom vol però que ningú aconsegueix.

Al cap de dos anys, el peix es va morir i quan es va descomposar l'ampolla amb el típic missatge de "No a la guerra"; jo hagués posat "No a la MAT"; i el típic missatge va estar al típic mar durant molt i molt de temps, potser encara hi deu ser.

"Peix Amèrica"

Anna Xargay i Soler (6è A)

LA BONDAT DE LA JÚLIA

La Júlia té 7 anys, és alta per l'edat que té, és rossa i té els ulls castanys. Viu amb la seva mare, el seu pare i el seu germà gran, que sempre li fa la punyeta.

A la Júlia li agraden molt els éssers imaginaris i creu en ells: les fades, els follets, els unicorns, els pegassos, els centaures, els dracs, els àngels,...

Un dia a l'escola, a la Júlia li va caure una dent.

- M'ha caigut una dent!- va exclamar a mitja classe, i la professora li va dir:

- Vés a la cuina que et donguin paper de plata i embolica-la.

Quan la va haver embolicat se la va guardar a l'estoig. A les cinc, l'hora de sortir de l'escola, li deia la seva millor amiga, l'Estefania:

- Tu que creus en els éssers fantàstics com jo, posa la dent sota el coixí i demà al matí trobaràs un regal que t'hauran dut les fades o els àngels.

Quan va ser a casa seva, li va explicar a la seva mare el que li havia passat. El seu germà interrompí la conversa dient que eren tonteries, que els àngels i les fades no existien. I la nena amb els ulls negats de llàgrimes preguntà a la mare si era cert.

- Júlia, ja et fas gran, hauries d'allunyar-te de la fantasia, el teu germà té raó- digué sa mare.

- Però no ho pots demostrar!- respongué enfadada la Júlia.

- Mira filla, ningú no n'ha vist d'éssers d'aquests, si no se'n veuen, no n'hi ha.

La Júlia plorant es tancà a l'habitació, va fer els deures i es va posar dins el llit sense berenar ni sopar. Va posar la dent sota el coixí i es posà a dormir.

L'endemà al matí s'aixecà i no va trobar cap regal. Només

Obres Premiades

un paperet de color rosa amb lletres daurades i la nena llegí les lletres i hi posava:

- Estimada Júlia, aquest any has fet molta bondat i encara creus en nosaltres; tu dues saber que qui no creu en nosaltres no té regal. No creguis la teva mare i el teu germà que són uns mentiders! Anem al grà, aquest any t'hem dut un regal especial; l'hem amagat molt i molt bé perquè la teva mare i el teu germà no el trobin, para atenció: El regal està enterrat al cantó de l'arbre del pati de l'escola explicant que és i com s'utilitza. Atentament, els teus estimats àngels i fades.

La Júlia es va vestir i va fer la maleta i cap al cole! Quan va ser allà va anar al peu de l'arbre i va trobar una bossa de cuir de la mida d'un puny plena de pols daurada que brillava i al cantó en una nota hi posava:

- Això és pols d'estel i complirà els teus desitjos si segueixes les següents instruccions:

"Agafa la quantitat d'un pessic de pols, tira-la a l'aire i abans no caigui desitja una cosa i es complirà."

La Júlia ho va provar i li va funcionar.

Es va passar el dia complint els seus desitjos i desitjant el que volien els altres perquè es complís.

Una nena va demanar que li anessin a preguntar si volia jugar, una altra volia un autògraf d'una cantant i se li va complir. Resulta que havia d'anar a buscar al seu cosí a la seva classe i la nena li va poder demanar, un nen volia saber més anglès i va anar una anglesa a l'escola i n'hi va ensenyar, i tot de coses d'aquestes.

La Júlia era tan bona nena que en una setmana ja se li havia acabat la pols d'estel. Només n'hi quedava un pessic. Aleshores va veure una velleta que era cega i portava un bastó per palpar per on anava. La senyora va voler travessar un pas de vianants i no sabia on era, així que la nena la va acompanyar fins allà. La Júlia va pensar en aquell moment que gastaria l'últim pessic de pols d'estrella en connectar una fada i se'n va anar. El semàfor era vermell i la velleta va creuar; la nena se'n va adonar i de cop va agafar l'últim pessic de pols d'estel i va demanar salvar la velleta. La velleta gràcies a la nena es va salvar i per agrair-li la va convidar a passar per casa seva i li va fer un seguit de preguntes:

- Com et dius? Quants anys tens? Com ets? Què és el que t'agrada més? Si poguéssis demanar un desig, quin seria? I la nena respongué:

- Em dic Júlia, tinc 7 anys, tinc les cabells rossos i els ulls castanys, a mi el que m'agraden més són els éssers fantàstics i el meu desig seria poder veure i parlar amb ells, en especial les fades i la seva reina i li demanaria pols d'estel, però ho sento, no et puc dir per a què serveix ni com s'utilitza. Però crec que aquest desig és impossible.

La velleta cega de sobte es va convertir en una fada preciosa, i no era cega, duia una corona de flors al cap, un vestit fet d'un lliri sense el pistil, duia unes sabates fetes amb una fulla gegant cada una, les ales eren molt belles, de color de rosa. Ah! me'n descuidava, la fada era jove. La nena li va dir:

- Vosté és aquella velleta tan agradable?

- Si, jo sóc la reina de les fades i m'has salvat la vida i t'anomeno princesa de les fades. Té agafa aquest penjoll i

posa-te'l i quan desitgis alguna cosa es complirà com amb la pols d'estel però sense tirar-la; i és més poderós, si vols convertir-te en una fada desitja-ho i es complirà. Ah, i per mitjà d'aquest penjoll si ho desitges pots veure'm a mi i als altres subdits.

La Júlia va ajudar molta gent i va ser molt feliç governant amb la reina.

Conte contat i la fada ja ha marxat!

"L'ovella negra"

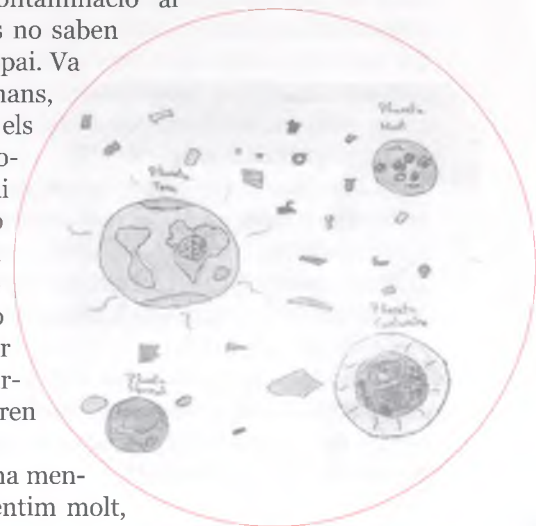
Francina Galindo i Hidalgo (6è B)

ELS SÚPERS BEBÉS

Vet aquí una vegada un nen molt entremaliat, que tenia poders misteriosos. Es deia Dani, tenia 3 mesos, però gràcies als poders semblava un noi de 25 anys. Era ple estiu, feia molta calor, i en Dani estava a la llar d'infants amb els seus amics. Es deien Pere, Ivan, Marta, Paula, Isaac i Èlia. S'estaven banyant a la piscina de la llar d'infants, no era gens fonda; els seus amics també tenien poders. En Dani tenia súper força, en Pere era de foc, la Marta tenia electricitat, la Paula es feia invulnerable, l'Issac era de gel i l'Èlia volava. Tots formaven un equip que es deia "els súpers bebés". Quan es transformaven, es convertien en nois de 25 anys. La mestra tenia tots els poders i vivien al planeta Mart. Els "bebés" a vegades tenien missions i aquell dia en tenien una de molt i molt important. La missió era anar a salvar el planeta Terra perquè els "Contamins" (un exèrcit de mil persones, que tenien poders, però no tenien tant material com els "els súpers bebés") contaminaven allà on estava contaminat i el que no ho estava també. Fins que no moria tothom no paraven de contaminar. "Els súpers bebés" i la senyoreta van anar amb el coet especial del planeta Mart cap a l'espai. Estava tot ple d'escombraries, feia molt de fàstic. Però van passar esquivant-ho tot molt ràpid. Al cap de bastanta estona, per fi, van arribar a la Terra. Van veure que tot era contaminació i que s'havien d'afanyar, o moririen tots. Es van afanyar molt, la senyoreta va anar a totes les fàbriques a dir que les paréssin, i que anessin a la fàbrica de reciclatge. En Dani va anar amb els "Contamins" a intentar de fer-los fora, cap al seu planeta, que es deia "Contaminació al màxim", però ells no saben que embruten l'espai. Va dubtar dels humans, els normals i... els

contamins no podien ser! Doncs qui era? Els humans o els normals? Els hi van anar a preguntar a tots. Ningú ho sabia. Van anar també a preguntar-ho als humans si eren ells. Els hi van dir:

- Sí, us hem dit una mentida, perdó, ho sentim molt,

no tornarà a passar.

L'Isaac va dir:

- És igual, ara tenim que combatre contra els contaminants, i dir-los-hi que marxin. Va, anem-hi tots!!

La Marta va respondre:

- Sí, així en grup els guanyarem! som-hi!

La Paula va dir:

- Ens hem d'afanyar molt o perdrem. Hem d'anar amb grup.

L'Ivan va afegir:

- Ho hem de fer ràpid i eficaç.

Finalment va dir l'Èlia:

- Afanyem-nos, que guanyarem!

Tothom va anar-hi. Entre el foc, el gel, la força, l'electricitat, el poder volar i fer-se invisible, els van guanyar. No en quedava cap. Els hi va costar bastant, però els van guanyar. Tothom es va posar molt content, però ara tot estava brut.

I la senyoreta va dir:

- Entre tots ho netejarem tot i quedarà molt net. Però tots hem de participar.

Tothom va fer cas i ho van netejar tot. Quan tot estava net van fer un pacte: Que ningú embrutiria el planeta, tothom ho deixaria tot net, estalviarien aigua, també reciclarien i ho farien tot més bé per conservar bé el planeta. Els altres planetes també van voler col·laborar. Finalment l'espai va quedar nèt del tot.

Tots van ser feliços, menjant un bon plat d'anissos i pastissos.

Fi

Sara Encesa i Gómez (6èB)

L'ÍNDIA I EL CAVALL

Hi havia una vegada una índia que vivia en una tenda feta de roba molt vella. Aquella índia es deia Alba, anava vestida amb un tros de roba molt en forma de vestit, i anava descalça. Portava una ploma al cap. Tenia els cabells negres i els ulls marrons. Era tan maca que se't queia la baba al veure-la!

Un dia anava passejant pel bosc i va sentir uns crits. Els va anar seguint fins arribar a una cova. Quan hi va entrar, va trobar una clau molt petita, era d'or, la va agafar i va anar seguint el camí. De cop i volta va trobar una porta, amb la clau que va trobar la va obrir i va trobar un cavall blanc amb taques marrons, portava la mateixa ploma que l'Alba. Era tan maco que se't queia la baba també.

L'alba el va treure d'allà corrent cap a la seva tenda. Li va donar menjar, aigua, el va banyar... Al cap d'una estona van veure un indi molt vell, va entrar a la cova, va veure que el cavall no hi era i es va enfadar tant que va sortir a buscar-lo enfurimat.

Mentre el buscava, l'índia i el cavall s'en van anar a un altre lloc. I mentre anàven caminant el cavall va començar a córrer cap a un prat ple d'herba i flors. L'indi va veure unes passes de cavall, les va anar seguint fins anar al prat, va veure el cavall que jugava amb l'índia. Però l'Alba va pujar sobre el cavall i van marxar. Però mentre el cavall corria, l'indi va disparar a la pota del cavall, va caure a terra, i

abans que l'indi hi anés, l'Alba es va treure la ploma que tenia al cap i la va posar sobre la ferida i en un moment se li va curar. Van seguir corrent i l'indi s'en va anar, perquè ja estava tip de seguir-los.

Van seguint corrents fins arribar a una tenda molt gran. Com que estava abandonada van viure allà perquè a més hi havia un petit estable pel cavall, però l'indi va canviar d'opinió i els va anar a buscar. Quan els va trobar, l'indi va veure l'Alba de més a prop, li va preguntar el nom i el cognom. Quan l'Alba li va dir, l'indi es va quedar sorprès. Tenien el mateix cognom!

Resulta que l'indi era el seu pare. Entre ells dos van decidir fer un grup d'indis i tenir una tribu. Van anar bucant indis fins arribar a tenir-ne una dotzena. Es van muntar una tenda per cadascú. El pare de l'Alba va decidir que qui vingués i pogués matar el drac que viu a la cova es casaria amb l'Alba.

El primer indi que va venir era una mica vell, va anar cap al drac, però el drac se'l va empassar. Va venir el següent, era molt i molt vell, ho era tant que com que no tenia gaire força el drac també se'l va empassar. El tercer, era un indi jove com l'Alba, va anar cap al drac, i el va matar. De la sang d'aquell drac es va fer una rosa vermella que no es moria mai.

L'indi li va dir a l'Alba:

- Et vols casar amb mi?

I l'Alba va contestar:

- Sí!

Es van casar, i com que els cavalls també es van enamorar, l'Alba i l'indi van fer casar els cavalls i van viure feliços per sempre!

Ajuntament de Bescanó

Regidoria de Cultura
Regidoria d'Ensenyament

ARA a BESCANÓ!

INTERNET DE BANDA AMPLA MITJANÇANT EL SISTEMA SENSE FILS WIMAX

PER NOMÉS **15 €**

	 megatrowi	Grans Operadores
Accés internet Banda Ampla	15,00 €	39,90 €
Quota línia fixa Assignació número fix	4,90 €	16,00 €
Trucades nacionals	10,00 € ⁽¹⁾	0,00 € ⁽²⁾
	29,90 €	55,90 €

(1) Aquest import correspon a 400 minuts de trucades nacionals, que tot i no ser una tarifa plana, no és un cost mensual, sinó que es mantenen fins que l'usuari esgoti el seu saldo.

(2) Incloses en la quota d'accés a Internet.

Aquests preus no inclouen l'IVA

POTS CONTRACTAR AQUEST SERVEI O DEMANAR INFORMACIÓ

- Per telèfon: **902 211 004**
- Via correu electrònic: **megatel@megatro.com**

Ajuntament de Bescanó
Regidoria de Noves Tecnologies